

บทเจริญพระพุทธมนต์

๙ มิถุนายน ๒๕๖๐

สุขกาย - สุขใจ

สืบสานพระราชปณิธาน “ธรรมราชินี”

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน
เพื่อความเป็นสิริมงคลและความสุขของทุกท่าน
ผู้มีศรัทธาบำเพ็ญธรรม

พระที่นั่งอัมพรสถาน
๕ มิถุนายน ๒๕๖๐

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์พิมพ์หามกุฏราชวิทยาลัย
๑๒๙ หมู่ ๓ ถ.ศาลายา - นครชัยศรี ต.ศาลายา
อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐
ฝ่ายผลิต โทร. ๐-๒๘๐๐-๒๓๗๓-๔

สารบัญ

- ชัยมงคลคาถา (ชะยันโต) ๑

บทสวดมนต์บำเพ็ญพระราชกุศลอุทิศถวาย

- บูชาพระรัตนตรัย (อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาคะวา) ๕
- อัมมสังคินีมาติกาปาฐะ (กุสะลา อัมมา) ๖
- ปฏฐานมาติกาปาฐะ (เหตุปัจจะโย) ๑๒

บทเจริญพระพุทธมนต์ถวายพระพรชัยมงคล

๑. บทชุมนุมเทวดา ๑๗
๒. บทนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า (นะโม ตัสสะ) ๑๙
๓. บทพระไตรสรณคมน์ (พุทัง สะระณัง คัจฉามิ) ๒๐
๔. บทนมการสทิตคาถา (สัมพุทเธ) ๒๑
๕. บทนมการสทิตคาถา (โย จักขุมา) ๒๓
๖. บทนโมการอภฺฐกคาถา (นะโม อะระหะโต สัมมา) ๒๖
๗. บทอัมมจักกัปปวัตตนสูตร (เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภาคะวา...) ๓๐
๘. บทมงคลสูตร (พะหุ เทวา มนุสสา จะ) ๔๕
๙. บทรัตนสูตร (ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ वा หุรัง वा) ๕๐
๑๐. บทกรณียเมตตสูตร (กะระณียมัตถะกุสะเลนะ) ๕๕

๑๑. บทขันธปริตร (วิรูปักเขทิ เม เมตตัง)	๕๘
๑๒. บทเมตตานิสังสุตตปาฐะ (เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภาคะวา...)	๖๑
๑๓. บทโมรปริตร (อุเทตะยัญจักขุมา)	๖๔
๑๔. บทจันทปริตตปาฐะ (เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภาคะวา...)	๖๗
๑๕. บทสุริยปริตตปาฐะ (เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภาคะวา...)	๗๐
๑๖. บทวัฏฏกปริตร (อตฺถิ โลเก สีสละคุณฺ)	๗๔
๑๗. บทอนุสสรณปาฐะ (อิติปิ โส ภาคะวา)	๗๗
๑๘. บทอาฏานาฎิยปริตร (วิปัสสิสสะ นมะตฺถุ)	๘๐
๑๙. บทอังกุลิมาลปริตร (ยะโตหัง ภาคินี)	๘๒
๒๐. บทโพฆณังคปริตร (โพฆณังโค สะติสังขาโต)	๘๔
๒๑. บทอภยปริตร (ยันทุนนิมิตตัง)	๘๗
๒๒. บทสีกกัตฺวา (สีกกัตฺวา พุทธะระตะนัง)	๘๘
๒๓. บทนัตถิ เม (นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง)	๙๐
๒๔. บทยังกิญจิ (ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก)	๙๑
๒๕. บทมงคลจักรวาลใหญ่ (สิริธิติมะติเตโ)	๙๓
๒๖. บทรัตนัตถ์ยัปภาวาทิยาจนคาคา (อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโ)	๙๖
๒๗. บทสุขาภิยาจนคาคา (ยัง ยัง เทวะมะนุสสานัง)	๙๙
๒๘. บทปรมราชินีนาถาภิตุสทิธวรทานคาคา	๑๐๒
(ปะระมะราชินีนาถา สิริกิตติ...)	

๒๙. บทเหวดอาถุญโยชนคาถา (ทุกข์ปัดตา จะ นิททุกขา)	๑๐๗
๓๐. บทพุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง สหัสสมะณีนิมิตะสาวุธันตัง)	๑๐๘
๓๑. บทขยปริตร (มหาการุณีโก นาโถ)	๑๑๓
๓๒. บทภาตุ สัพพะมังคลัง (อะระหัง สัพพะมังคะลัง)	๑๑๕
๓๓. บทนักขัตตยักข์ (นักขัตตะยักกะภูตานัง)	๑๑๖
- เจริญจิตภาวนา	

บทชัยมงคลคาถา

ชัยมงคลคาถา เป็นคาถาสวดเพื่อให้เกิดมีชัยมงคลในการทำพิธีมงคลต่างๆ โดยกล่าวถึงพระคุณของพระพุทธเจ้าที่ทรงมีพระกรุณาเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ เป็นสัจวาจาให้เกิดชัยมงคลในมงคลพิธี ดังที่พระองค์ได้ทรงชนะมารที่โคณโฑพิพุกษ์ ฉะนั้น

ชัยมงคลคาถา

ชะยันโต โพธิยา มูเล
เอวัง ตวััง วิชะโย โหหิ
อะปะราชิตะปัลลังเก
อะภิสเสเก สัพพะพุทธานัง
สูนักขัตตัง สุมังคะลัง
สุชะโณ สุมุหุตโต จะ
ปะทักขินัง กายะกัมมัง
ปะทักขินัง มะโนกัมมัง
ปะทักขินานิ กัตถ์วานะ

สัักยานัง นันทิวัทตะโน
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล ฯ
สีเส ปะฐะวิโปกชะเร
อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ ฯ
สุปะภาตัง สุหุณฺฐิตัง
สุยิณฺฐัง ฬัรฺหิมะจาริสสุ
วาจากัมมัง ปะทักขินัง
ปะณิสี เต ปะทักขินา
ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ ฯ

คำแปล

ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธีเหมือนพระจอมมณีทรงชนะ
มารที่โคณโฑพิพุกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธานิเชก ทรง
ปราโมทย์อยู่บนอปราจิตบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรง
เพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติากยวงศ์ฉะนั้น เทอญ

เวลาที่สัตว์ประพตชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี
และชนะดี ครูดี บุชาติแล้ว ในพรหมจารีบุคคตทั้งหลาย กายกรรม
เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา วจีกรรมเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา
มโนกรรมเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา ความปรารถนาของท่านเป็น
ประทักษิณส่วนเบื้องขวา สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวาแล้ว ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประทักษิณส่วน
เบื้องขวา

บทสวดมนต์
บำเพ็ญพระราชกุศลอุทิศถวาย

บูชาพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา, พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

คำแปล

พระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสเพลิง
ทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มี
พระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

พระธรรมเป็นธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว
ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว ข้าพเจ้า
นอบน้อมพระสงฆ์ ฯ

(กราบ ๑ ครั้ง)

บทธัมสังคณิมาติกา (กุสลา ธัมมา)

บทธัมสังคณิมาติกา อธิบายถึงธรรมอันเป็นกุศล เป็นอกุศล และเป็นกลางๆ เป็นต้น เป็นส่วนแห่งพระอภิธรรม คือธรรมะชั้นสูงที่พระพุทธเจ้าทรงเทศนาโปรดพระพุทธมารดาบนดาวดึงส์เทวโลก จึงใช้สาธยายเพื่อสนองคุณของผู้ล่วงลับไป เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิต์ และมีตำนานว่าผู้ได้ฟังพระอภิธรรมแม้เป็นสัตว์เดรัจฉานที่ฟังไม่เข้าใจความหมาย เช่น ค้างคาวได้ฟัง ก็ยังได้รับอานิสงส์มาก แม้สิ้นชีพไปก็บังเกิดในสุคติโลกสวรรค์

ธัมมสังคณิมาติกาปาฐะ

กุสลา ธัมมา อะกุสลา ธัมมา อัปฺยาเกตา ธัมมา ฯ

สุขายะ เวทะนายะ สัมปะยุตฺตา ธัมมา ทุกขายะ เวทะนายะ
สัมปะยุตฺตา ธัมมา อะทุกขมะสุขายะ เวทะนายะ สัมปะยุตฺตา
ธัมมา ฯ

วิปากา ธัมมา วิปากะธัมมะธัมมา เนวะวิปากะนะวิปากะ-
ธัมมะ ธัมมา ฯ

อุปาตินนุปาทานิยา อัมมา อะนุปาตินนุปาทานิยา อัมมา
อะนุปาตินนุปาทานิยา อัมมา ฯ

สังกิลิฏฐะสังกิเลสิกา อัมมา อะสังกิลิฏฐะสังกิเลสิกา อัมมา
อะสังกิลิฏฐะสังกิเลสิกา อัมมา ฯ

สะวัตักกะสะวิจารณ์ อัมมา อะวัตักกะวิจารณ์ัตตา อัมมา
อะวัตักกาวิจารา อัมมา ฯ

ปัตติสะหะคะตา อัมมา สุขะสะหะคะตา อัมมา อุเปกขา-
สะหะคะตา อัมมา ฯ

ทัสสะเนนะ ปะหาตัพพา อัมมา ภาวะนายะ ปะหาตัพพา
อัมมา เนวะทัสสะเนนะ นะภาวะนายะ ปะหาตัพพา อัมมา ฯ

ทัสสะเนนะ ปะหาตัพพะเหตุกา อัมมา ภาวะนายะ
ปะหาตัพพะเหตุกา อัมมา เนวะทัสสะเนนะ นะภาวะนายะ
ปะหาตัพพะเหตุกา อัมมา ฯ

อาจะยะคามิโน อัมมา อะปะจะยะคามิโน อัมมา
เนวาจะยะคามิโน นาปะจะยะคามิโน อัมมา ฯ

เสกขา อัมมา อะเสกขา อัมมา เนวะเสกขา นาเสกขา อัมมา ฯ

ปะริตตา อัมมา มะหัคคะตา อัมมา อัปปะมาณา อัมมา ฯ

ปะริตตารัมมะณา อัมมา มะหัคคะตารัมมะณา อัมมา
อัปปะมาณารัมมะณา อัมมา ฯ

ทีณา อัมมา มัชฌิมา อัมมา ปะณีตา อัมมา ฯ

มิถัตตะนิยะตา อัมมา สัมมัตตะนิยะตา อัมมา อะนิยะตา
อัมมา ฯ

มัคคารัมมะณา อัมมา มัคคะเหตุกา อัมมา มัคคาธิปะติโน
อัมมา ฯ

อุปปันนา อัมมา อะนุปปันนา อัมมา อุปปาทีโน อัมมา ฯ
อะตีตา อัมมา อะนาคะตา อัมมา ปัจจุปปันนา อัมมา ฯ
อะตีตารัมมะณา อัมมา อะนาคะตารัมมะณา อัมมา
ปัจจุปปันนารัมมะณา อัมมา ฯ

อัชฉัตตา อัมมา พะหิทธา อัมมา อัชฉัตตะพะหิทธา อัมมา ฯ
อัชฉัตตารัมมะณา อัมมา พะหิทธารัมมะณา อัมมา
อัชฉัตตะพะหิทธารัมมะณา อัมมา ฯ

สะนิทฺสสะนะสัปปะภูชา อัมมา อะนิทฺสสะนะสัปปะภูชา
อัมมา อะนิทฺสสะนาปปะภูชา อัมมา ฯ

คำแปล

ธรรมเป็นกุศล ธรรมเป็นอกุศล ธรรมเป็นอภัยากฤต ธรรม
สัมปยุตด้วยสุขเวทนา ธรรมสัมปยุตด้วยทุกขเวทนา ธรรมสัมปยุต
ด้วยอทุกขมสุขเวทนา ธรรมเป็นวิบาก ธรรมเป็นเหตุแห่งวิบาก ธรรม
ไม่เป็นวิบาก และไม่เป็นเหตุแห่งวิบาก ธรรมอันเจตนากรรมที่
สัมปยุตด้วยตัณหาทิวฐิเข้ายึดครองและเป็นอารมณ์ของอุปาทาน

ธรรมอันเจตนากรรมที่สัมปยุตด้วยตัณหาทิฏฐิไม่เข้ายึดครองแต่เป็น
 อารมณ์ของอุปาทาน ธรรมอันเจตนากรรมที่สัมปยุตด้วยตัณหาทิฏฐิ
 ไม่เข้ายึดครองและไม่ใช่เป็นอารมณ์ของอุปาทาน ธรรมเศร้าหมองและ
 เป็นอารมณ์ของสังกิเลส ธรรมไม่เศร้าหมองแต่เป็นอารมณ์ของสังกิเลส
 ธรรมไม่เศร้าหมองและไม่ใช่เป็นอารมณ์ของสังกิเลส ธรรมมีวิตกมีวิจารณ์
 ธรรมไม่มีวิตกแต่มีวิจารณ์ ธรรมไม่มีวิตกไม่มีวิจารณ์ ธรรมสหระคตด้วยปิตี
 ธรรมสหระคตด้วยสุขเวทนา ธรรมสหระคตด้วยอุเบกขาเวทนา ธรรม
 อันโสตาปัตติมรรคประหาร ธรรมอันมรรคเบื้องสูง ๓ ประหาร ธรรม
 อันโสตาปัตติมรรคและมรรคเบื้องสูง ๓ ไม่ประหาร ธรรมมีสัมปยุตต
 เหตุอันโสตาปัตติมรรคประหาร ธรรมมีสัมปยุตตเหตุอันมรรคเบื้องสูง
 ๓ ประหาร ธรรมไม่มีสัมปยุตตเหตุอันโสตาปัตติมรรคและมรรค
 เบื้องสูง ๓ ประหาร ธรรมเป็นเหตุให้จุติปฏิสนธิ ธรรมเป็นเหตุให้ถึง
 นิพพาน ธรรมไม่เป็นเหตุให้จุติปฏิสนธิและไม่เป็นเหตุให้ถึงนิพพาน
 ธรรมเป็นของเสกขบุคคล ธรรมเป็นของอเสกขบุคคล ธรรมไม่เป็น
 ของเสกขบุคคลและไม่ใช่เป็นของอเสกขบุคคล ธรรมเป็นปริตตะ ธรรม
 เป็นมหัคคตะ ธรรมเป็นอัปमानะ ธรรมมีอารมณ์เป็นปริตตะ ธรรม
 มีอารมณ์เป็นมหัคคตะ ธรรมมีอารมณ์เป็นอัปमानะ ธรรมทราหม
 ธรรมปานกลาง ธรรมประณีต ธรรมเป็นมิจฉาสภาวะและให้ผลแน่นอน
 ธรรมเป็นสัมมาสภาวะและให้ผลแน่นอน ธรรมให้ผลไม่แน่นอน
 ธรรมมีมรรคเป็นอารมณ์ ธรรมมีเหตุคือมรรค ธรรมมีมรรคเป็นอธิปัตติ

ธรรมเกิดขึ้นแล้ว ธรรมยังไม่เกิดขึ้น ธรรมจักเกิดขึ้น ธรรมเป็น
อดีต ธรรมเป็นอนาคต ธรรมเป็นปัจจุบัน ธรรมมีอารมณ์เป็นอดีต
ธรรมมีอารมณ์เป็นอนาคต ธรรมมีอารมณ์เป็นปัจจุบัน ธรรมเป็น
ภายใน ธรรมเป็นภายนอก ธรรมเป็นทั้งภายในและภายนอก ธรรมมี
อารมณ์เป็นภายใน ธรรมมีอารมณ์เป็นภายนอก ธรรมมีอารมณ์เป็น
ภายในและเป็นภายนอก ธรรมที่เห็นได้และกระทบได้ ธรรมที่เห็น
ไม่ได้แต่กระทบได้ ธรรมที่เห็นไม่ได้และกระทบไม่ได้

บทปฏิฐานมัตติกา (เหตุ ปัจจโย)

บทปฏิฐานมัตติกา อธิบายถึงธรรมที่จัดเป็น ๓ ตอน คือ ธรรมะที่เป็นฝ่ายผู้อุปการะ, ธรรมะที่เป็นฝ่ายผู้ได้รับอุปการะหรือที่เกิดมาจากปัจจย และธรรมที่นอกเหนือออกไปจากธรรมที่เกิดจากปัจจย เป็นต้น เป็นส่วนแห่งพระอภิธรรม คือธรรมะชั้นสูงที่พระพุทธเจ้าทรงเทศนาโปรดพระพุทธมารดาบนดาวดึงส์เทวโลก จึงใช้สาธยายเพื่อสนองคุณของผู้ล่วงลับไป เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิต์ และมีตำนานว่าผู้ได้ฟังพระอภิธรรมแม้เป็นสัตว์เดรัจฉานที่ฟังไม่เข้าใจความหมาย เช่น ค้างคาวได้ฟัง ก็ยังได้รับอานิสงส์มาก แม้สิ้นชีพไปก็บังเกิดในสุคติโลกสวรรค์

ปฐฐานมาติกาปาฐะ

เหตุปัจจัยโย, อารัมมณะปัจจัยโย, อะธิปะติปัจจัยโย,
 อนุสนตะระปัจจัยโย, สมะนันตะระปัจจัยโย, สะหะชาตะปัจจัยโย,
 อัณณมัญญะปัจจัยโย, นิสสะยะปัจจัยโย, อุปะนิสสะยะปัจจัยโย,
 ปุรชาตะปัจจัยโย, ปัจฉาชาตะปัจจัยโย, อาเสวะนะปัจจัยโย,
 กัมมะปัจจัยโย, วิปากะปัจจัยโย, อาหาระปัจจัยโย, อินทริยะปัจจัยโย,
 ฌานะปัจจัยโย, มัคคะปัจจัยโย, สัมปะยุตตะปัจจัยโย, วิปะยุตตะ-
 ปัจจัยโย, อัถติปัจจัยโย, นัตถิปัจจัยโย, วิคะตะปัจจัยโย, อะวิคะตะ-
 ปัจจัยโย ฯ

คำแปล

เหตุเป็นปัจจัย, อารมณ์เป็นปัจจัย, อธิปัตติธรรมเป็นปัจจัย, ธรรม
 ที่เกิดเป็นลำดับไม่มีระหว่างกันเป็นปัจจัย, ธรรมที่เกิดเป็นลำดับสืบ
 ต่อกันเรื่อยไป ไม่มีธรรมอื่นมาคั่นระหว่างเลยทีเดียวเป็นปัจจัย, ธรรม
 ที่เกิดร่วมกันเป็นปัจจัย, ธรรมแต่ละอย่างต่างต้องอาศัยกันและกัน
 เป็นปัจจัย, ธรรมเป็นปัจจัยโดยเป็นที่อาศัย, ธรรมเป็นปัจจัยโดยเป็น
 อุปนิสัยที่อาศัยอย่างแรงกล้า, ธรรมที่เกิดก่อนเป็นปัจจัย, ธรรมที่เกิด
 ภายหลังเป็นปัจจัย ธรรมที่ทำหน้าที่เสพอารมณ์บ่อยๆ เป็นปัจจัย,
 กรรมคือเจตนาความตั้งใจ เป็นปัจจัยปรุงแต่งจัดแจงจิต, วิบากคือ

ธรรมเป็นผลของกุศล-อกุศล เป็นปัจจัย, อาหารเป็นปัจจัย, อินทรีย์
เป็นปัจจัย, ฌานเป็นปัจจัย, มรรคเป็นปัจจัย, ธรรมที่สัมปยุตกันเป็น
ปัจจัย, ธรรมที่วิปยุตกันเป็นปัจจัย, ธรรมที่มีอยู่เป็นปัจจัย, ธรรมที่
ไม่มีเป็นปัจจัย, ธรรมที่ปราศจากไปเป็นปัจจัย, ธรรมที่ไม่ปราศจาก
ไปเป็นปัจจัย

**บทเจริญพระพุทธรูป
ถวายพระพรชัยมงคล**

บทชุมนุมเทวดา

บทชุมนุมเทวดา คือ การเชิญเทวดามาประชุมฟังพระปริตรที่จะสวด และแสดงน้ำใจไมตรีจิต หวังให้เทวดามีความสุขปราศจากทุกข์ และขอให้เทวดาค้ำครองให้มนุษย์พ้นภัย เหล่าเทวดาทั้งหลายชอบฟังธรรม ดังที่พระพุทธองค์เสด็จไปโปรดพุทธมารดาที่เวणीมิชั้นดาวดึงส์ มีเทวดาในหมื่นจักรวาลมานั่งฟังธรรมของพระพุทธองค์ แม้ในวันอัมมัสวันะ (วันพระก็มีการฟังธรรมอยู่ตลอด)

สระรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง,
ปะริตตานุกาโว สะทา รักขะตุติ,
พระริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภาทันตา,
อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภาณันตุ.

สะมันตา จักกะวาฬะสุ อัตถะราคะฉันตุ เทวะตา,
สัทธัมมัง มุนิราชัสสะ สุณันตุ สักกะโมกขะกัง,
สักเค กาเม จะ รูเป คิริสีขะระตะณู จันตะลิกเข วิมานะ,
ทีเป รัฏฐะ จะ คาเม ตะรุวะนะคะทะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต,
ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละละละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา,
ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะมัง สาธะโว เม สุณันตุ.

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา,
 ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา,
 ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา.

คำแปล

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้มีเมตตาจงแผ่เมตตริจิต ด้วยคิดว่า ขอ
 อานุภาพพระปริตร จงรักษาพระราชผู้เป็นเจ้าของนครนรชน พร้อม
 ด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยพระราชวงศ์ พร้อมด้วยเสนามาตย์ แล้ว
 อย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระปริตร

เทพยดาในรอบจักรวาลทั้งหลาย จงมาประชุมพร้อมกันในที่นี้
 จงฟังซึ่งพระสัทธรรม อันให้สรวรรค์และพระนิพพานของพระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าของมุนี

ขอเชิญเหล่าเทพเจ้า ซึ่งสถิตอยู่ในสรวรรค์ ชั้นกามภพก็ดี
 รูปภพก็ดี และภุมมเทวดาซึ่งสถิตอยู่ในวิมาน หรือยอดภูเขา และ
 หุบผา ในอากาศ ในเกาะ ในแวนแคว้น ในบ้าน ในต้นพฤกษา และ
 ป่าช้า ในเรือนและในเรือนาก็ดี และยักษ์คนธรรพ์นาค ซึ่งสถิตอยู่ใน
 น้ำ บนบก และที่อันไม่เรียบบราบก็ดี อันอยู่ในที่ไกลเคียง จงมา
 ประชุมพร้อมกันในที่นี้ คำใดเป็นของพระมุนี ท่านสาธุชนทั้งหลาย
 จงสดับคำข้าพเจ้านั้น

ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม
ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม
ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม.

บทนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

คำแปล

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น ซึ่งเป็น
ผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง ฯ (ว่า ๓ จบ)

บทพระไตรสรณคมน์

	พุทฺธัง	สระณัง	คัจฉามิ
	ธัมมัง	สระณัง	คัจฉามิ
	สังฆัง	สระณัง	คัจฉามิ ฯ
ทุติยัมปิ	พุทฺธัง	สระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังฆัง	สระณัง	คัจฉามิ ฯ
ตะติยัมปิ	พุทฺธัง	สระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังฆัง	สระณัง	คัจฉามิ ฯ

นมการสืทธิคาถา

บทนมัสการพระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีต เป็นบทนมัสการ
 เก่าที่พระสงฆ์ใช้เจริญมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา

สัมพุทธะ

สัมพุทธะ อัญญะวิสัยจะ
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ
เตสัง อัมมัญจะ สังขัญจะ
นะมะการานุภาเวนะ
อะเนกา อันตะรายาปี

สัมพุทธะ ปัญจะปัญญาสัยจะ
ทะสะสะตะสะหัสสานิ
เตสัง อัมมัญจะ สังขัญจะ
นะมะการานุภาเวนะ
อะเนกา อันตะรายาปี

สัมพุทธะ นะวุตตะระสะเต
วิสะติสะตะสะหัสสานิ
เตสัง อัมมัญจะ สังขัญจะ
นะมะการานุภาเวนะ
อะเนกา อันตะรายาปี

ท้าวทะสัยจะ สะหัสสะเก
นะมามิ สิริสา อะหัง
อาทะเรนะ นะมามิหัง
หัตถ์วา สัพเพ อุปัททะเว
วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

จะตุวิสะติสะหัสสะเก
นะมามิ สิริสา อะหัง
อาทะเรนะ นะมามิหัง
หัตถ์วา สัพเพ อุปัททะเว
วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

อัญญะจิตตافیสะสะหัสสะเก
นะมามิ สิริสา อะหัง
อาทะเรนะ นะมามิหัง
หัตถ์วา สัพเพ อุปัททะเว
วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

คำแปล

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระสัมพุทธเจ้า ๕๑๒,๐๒๘ พระองค์ ด้วยเศียรเกล้า ขอนอบน้อมพระธรรมด้วย พระสงฆ์ด้วยของพระสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น ด้วยความเคารพ ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำ ความนอบน้อม จงจัดเสียซึ่งสิ่งอันไม่เป็นมงคลทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลาย เป็นอเนก จงพินาศไปสิ้น

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระสัมพุทธเจ้า ๑,๐๒๔,๐๕๕ พระองค์ ด้วยเศียรเกล้า ขอนอบน้อมพระธรรมด้วย พระสงฆ์ด้วยของพระสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น ด้วยความเคารพ ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำ ความนอบน้อม จงจัดเสียซึ่งสิ่งอันไม่เป็นมงคลทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลาย เป็นอเนก จงพินาศไปสิ้น

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระสัมพุทธเจ้า ๒,๐๔๘,๑๐๙ พระองค์ ด้วยเศียรเกล้า ขอนอบน้อมพระธรรมด้วย พระสงฆ์ด้วยของพระสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น ด้วยความเคารพ ด้วยอานุภาพแห่งการทำความ นอบน้อม จงจัดเสียซึ่งสิ่งอันไม่เป็นมงคลทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลาย เป็นอเนก จงพินาศไปสิ้น เทอญ ฯ

นมการสืทธิคาถา

คาถานมัสการพระรัตนตรัย เพื่อให้สำเร็จในสิ่งปรารถนา

โย จักขุมา โมหะมะลาปะกัฏฐโ
สามัง วะ พุทโธ สุคะโต วิมุตโต
มารัสสะ ปาสา วินิโมจะยันโต
ปาเปสิ เขมัง ชะนะตัง วิเนยยัง ฯ
พุทัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ
โลกัสสะ นาถัญจะ วินายะกัญจะ
ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

ธัมโม ะโซ โย วียะ ตัสสะ สัตถุ
ทัสเสสิ โลกัสสะ วิสุทธีมัคคัง
นียยานิโก ธัมมะธะรัสสะ ธารี
สาตาวะโห สันติกะโร สุจิณโณ ฯ
ธัมมัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ
โมหัพปะทาลัง อุปะสันตะทาหัง
ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

สัทธัมมะเสนา สุคะตานุโค โย
 โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะเซตา
 สันโต สะยัง สันตินิโยชะโก จะ
 สักวาหาตะธัมมัง วิทิตัง กะโรติ ฯ
 สังฆัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ
 พุทธานุพุทฺธัง สะมะสีละทิฏฺฐิง
 ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ
 สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

คำแปล

พระพุทธเจ้า พระองค์ใด มีพระปัญญาจักขุ ขจัดมลทิน คือ
 โมหะได้แล้ว ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าโดยพระองค์เอง เสด็จไปดีหลุด
 พันอย่างประเสริฐแล้ว ทรงเปลื้องหมู่ชนที่สามารถแนะนำได้ให้พ้น
 จากบ่วงมารนำมาให้ถึงความเกษมด้วย ข้าพเจ้า ขอน้อมนมัสการ
 พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐพระองค์นั้น ผู้เป็นที่พึ่ง และเป็นผู้นำชาวโลก
 ด้วยเดชพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ขอท่านจงประสบชัยชนะ และขอ
 อันตรายทั้งปวง จงพินาศไป ฯ

พระธรรมใด เป็นประหนึ่งธงชัยของพระศาสดา พระองค์นั้น
 ชี้ทางแห่งความบริสุทธิ์แก่โลก นำหมู่สัตว์ก้าวข้ามยุคเข็ญ คัมครอง
 ชนผู้ประพาศิธรรม ผู้ประพาศิแล้ว ย่อมนำความสงบสุขมาให้

ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการพระธรรมอันประเสริฐนั้น อันทำลายเสียซึ่ง
โมหะ ระวังความเร้าร้อนลงเสียได้ ด้วยเดชพระธรรมนั้น ขอท่านจง
ประสพชัยชนะ และขออันตรายทั้งปวง จงพินาศไป ฯ

พระสงฆ์หมู่ใด เป็นกำลังประกาศพระสัทธรรม ดำเนินชีวิต
ตามแบบอย่างพระบรมศาสดาผู้เสด็จไปดีแล้ว ผจญเสียซึ่งอุปกิเลส
อันลามกของโลก เป็นผู้สงบเองด้วย ทั้งยังสามารถแนะนำผู้อื่นให้
เข้าถึงความสงบได้ด้วย เผยแผ่พระธรรมที่พระบรมศาสดาประกาศ
ดีแล้วให้มีผู้รู้ตาม ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการพระสงฆ์ผู้ประเสริฐนั้น
ผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า มีศีล และทิวฐิ เสมอกัน ด้วยเดชพระสงฆ์
นั้น ขอท่านจงประสพชัยชนะ และขออันตรายทั้งปวง จงพินาศไป
เทอญ ฯ

นโมการัญญกคาถา

บทนอบน้อมพระรัตนตรัย เพื่อให้เกิดเดชาภาพ ในการ
เจริญพระพุทธรูป

นะโม อะระหะโต สัมมา-	สัมพุทฺธัสสะ มะเหสีโน
นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ	สวากขาตัสสเอวะ เตนิธะ
นะโม มะหาสังฆัสสาปิ	วิสุทฺธะสีละทิฏฐิโน
นะโม โอมัตถยารุทฺธัสสะ	ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง
นะโม โอมะกาติตฺตัสสะ	ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ
นะโมการูปปะภาเวนะ	วิคัจฉันตุ อุปัททเว
นะโมการานุภาเวนะ	สุวตฺถิ โหตุ สัพพะทา
นะโมการัสสะ เตเชนะ	วิมิตฺติ โหมิ เตชะวา ฯ

คำแปล

ขอนอบน้อม แต่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้แสวงหาประโยชน์อันยิ่งใหญ่

ขอนอบน้อม แต่พระธรรมอันสูงสุด ในพระศาสนาที่พระ
ผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ขอนอบน้อม แต่พระสงฆ์หมู่ใหญ่ ผู้มีศีล และทิณฺณิ อังนฺตงาม
การนอบน้อม แต่พระรัตนตรัยที่ปรารภแล้วว่าโอม ขอจง
สำเร็จประโยชน์

ขอนอบน้อม แม้วัตถุทั้งสาม อันลวงพันโทษต่ำช้านั้น
ด้วยการประกาศการกระทำความนอบน้อม ขอสิ่งที่ไม่เป็น
มงคลทั้งหลาย จงบำราศไป

ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อมขอความสุขสวัสดิ
จมีทุกเมื่อ ด้วยเดชแห่งการกระทำความนอบน้อม ขอข้าพเจ้า จง
เป็นผู้มีเดชในการประกอบมงคลพิธีเถิด ฯ

บทธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นพระสูตรที่มีความสำคัญในฐานะเป็นพระธรรมเทศนาถ้อยคำแรกของพระพุทธเจ้าซึ่งบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๔ เล่มที่ ๑๙ และเล่มที่ ๓๑ โดยคำว่า ธัมมจักร มีความหมายว่า “กงล้อคือพระธรรม” ในพระสูตรนี้พระพุทธองค์ทรงประกาศหลักการของพระพุทธศาสนาว่าเป็นศาสนาประเภทอเทวนิยมที่ไม่เชื่อการเนรมิตของพระเจ้า ด้วยการตรัสเหตุแห่งทุกข์ว่า คือ ตัณหา ทั้งปฏิเสธอาตมันหรือวิญญาณด้วยการตรัสทุกข์สัจว่า คือ อุปทานชั้นที่ ๕ ทรงแสดงแนวทางแห่งความพ้นทุกข์ คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ และตรัสผลของการปฏิบัติว่า คือความดับตัณหาที่มีความเป็นมาดังนี้

ในวันเพ็ญเดือน ๘ ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระสูตรนี้แก่นักบวชปัญจวัคคีย์ ท่านอัญญาโกณฑัญญะสดับพระธรรมเทศนานี้แล้วบรรลุธรรมเป็นโสดาบัน พรหม ๑๘ โกฏิกับเทวดาจำนวนมากก็บรรลุธรรมด้วยพระสูตรนี้

บทขัดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

อะนุตตะรัง อะภิสัมโพธิง
ปะฐะมัง ยัง อะเทเสสิ
สัมมะทเวะ ปะวัตเตนโต
ยัตถากขาตา อุโห อันทา
จะตุสวาริยะสัจเจสุ
เทสิตัง ธัมมะราเชนะ
นามะเนะ วิสสุตัง สุตตัง
เวยยากะระณะปาฐะนะ

สัมพุชฌิต์วา ตะถาคะโต
ธัมมะจักกัง อะนุตตะรัง
โลกะ อัมปะภีวัตติยัง
ปะภีปัตติ จะ มัชฌิมา
วิสุทัง ญาณะทัสสะนัง
สัมมาสัมโพธิกิตตะนัง
ธัมมะจักกัปปะวัตตะนัง
สังคีตันตัมภะณามะ เส ฯ

คำแปล

พระตถาคตตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว เมื่อจะทรงประกาศธรรมที่ยังไม่มีใครแสดงโดยชอบในโลก ได้ทรงแสดงธรรมจักร ซึ่งกล่าวถึงส่วนที่สุตสองประเภท และทางสายกลางเป็นรู้แจ้งหมดจดอริยสัจสี่

ขอเราทั้งหลายจงสวดธรรมจักรนั้นที่พระธรรมราชาทรงแสดงปรากฏสมญานามว่า ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นสูตรประกาศพระสัมมาสัมโพธิญาณและพระสังคีติกาจารย์ได้ร้อยกรองไว้โดยความเป็นพระบาลีประเภทร้อยแก้ว เทอญ

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภะคะวา, พาราณสียัง
วิหะระติ, อัสปิตะเน มิคะทาเย ฯ ตัตตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย
ภิกขุ อามันเตสิ ฯ

เทวัมเม ภิกขเว อันตา ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา, โย
จายัง กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค, ทิโน คัมโม โปถุชชะนิโก
อะนะริโย อะนัตตะสัณฺหิโต, โย จายัง อัตตะกิลมะถานุโยโค, ทุกโข
อะนะริโย อะนัตตะสัณฺหิโต ฯ

เอเต เต ภิกขเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ, มัชฌิมา
ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทฺธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี
อุปะสมะยาเย อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

กะตะมา จะ สา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ
อะภิสัมพุทฺธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสมะยาเย อะภิญญายะ
สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

อะยะเมวะ อะริโย อัญ्ञัจฺจิกิโก มัคโค ฯ เสยยะถิทัง ฯ
สัมมาทิฏฺฐิ สัมมาสังกัปปो สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว,
สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ

อะยัง โข สา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ
อะภิสัมพุทฺธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสมะยาเย อะภิญญายะ
สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง ฯ ชาตปิ
ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง, โสกะปะริทเวะทุกขะ-
โทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา, อับปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ
วิปะโยโค ทุกโข ยัมปิจณัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง, สังขิตเตนะ
ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา ฯ

อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทโย อะริยะสัจจัง ฯ
ยายัง ตัณหา โปโนพพะวิกา นันทิราคะสะหะคะตา ตัตตยะ
ตัตตญาณันทินิ ฯ เสยยะถิทัง ฯ กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะ-
ตัณหา ฯ อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะ อะริยะสัจจัง ฯ โย
ตัสสาเยวะ ตัณหายะ อะเสสะวิราคะนิโรธะ จาโค ปะฏินิสสัคโค
มุตติ อะนาละโย ฯ

อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะคามินิ ปะฏิปะทา
อะริยะสัจจัง ฯ อะยะเมวะ อะริโย อัญญังคิโก มัคโค ฯ เสยยะถิทัง ฯ
สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว,
สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ

อิหัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ
ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา
อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญะยันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง
อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะะสัจจัง ปะริญญาตันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

อิทัง ทุกขะสมุททะโย อะริยะะสัจจันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา
อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะสมุททะโย อะริยะะสัจจัง ปะหาตัพพันติ
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะสมุททะโย อะริยะะสัจจัง ปะทีนันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรธะ อะริยะะสัจจันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา
อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะ อะริยะะสัจจัง สัจจิกาทัพพันติ
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะ อะริยะะสัจจัง สัจจิกะตันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ ญาณัง
อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง
ภาเวตัพพันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุง
อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ
อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง
ภาวัตันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุง
อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ
อาโลโก อุทะปาติ ฯ

ยวาระกั๊วญจะ เม ภิกขะเว อิมสุ จะตุสุ อะริยะสัจเจสุ,
เอวันติปะริวัฏฐัง ท்வาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ
สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ

เนวะ ตาวาทัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
สะพรัทัมมะเก สัสสะมะณะพรัทัมมะณียา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย,
อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจฉัญญาสิง ฯ

ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว อิมสุ จะตุสุ อะริยะสัจเจสุ,
เอวันติปะริวัฏฐัง ท்வาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง
สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ

อะถาทัง ภิกขเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัทมะเก
สัสสะมะณะพราหมณ์ยา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย อะนุตตะรัง
สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจฉัญญาสิง ฯ

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุทะปาที, อะกุปปา เม วิมุตติ,
อะยะมันติมาชาติ, นัตถิทานิ पुณฺพะโวติ ฯ

อิทมะโวจะ ภะคะวา ฯ อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขุ
ภะคะวะโต ภาสีตัง อะภินันทุง ฯ อิมัสมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสมิ
ภัญญะมาเน, อาัยสัมะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง ัธมะจักขุ
อุทะปาที, ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ ฯ

ปะวัตติเต จะ ภะคะวะตา ัธมะจักเก, ภูมา เทวา
สัททะมะนุสสาเวสุง, เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิลิปะตะเน
มิคะทาเย อะนุตตะรัง ัธมะจักกัง ปะวัตติตัง, อปปะฏิวัตตียัง
สะมะเณนะ วา พรัทมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมฺนา
วา เภนะจิ วา โลกัสมินติ ฯ

ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา, จาตุมมะหาราชิกา เทวา
สัททะ-มะนุสสาเวสุง ฯ จาตุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา,
ดาวะดิงสา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ดาวะดิงसानัง เทวานัง
สัททัง สุตฺวา, ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ยามานัง เทวานัง
สัททัง สุตฺวา, ตุสิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ตุสิตานัง เทวานัง
สัททัง สุตฺวา, นิมมานะระตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ

นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา, ประระนิมิตะวะสะวัตตี เทวา
สัททะมะนุสสาเวสูง ฯ ประระนิมิตะวะสะวัตตีนัง เทวานัง
สัททัง สุตฺวา, พรัหมะกายิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง ฯ

เอตัมภะคะวะตา พาราณะสียัง อิลิปะตะเน มิคะทาเย
อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง, อัปปะฏิวัตตียัง สะมะเณนะ วา
พรัหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุณา วา เกนะจิ วา
โลกัสมินติ ฯ

อิติหะ เตนะ ขะเณนะ เตนะ มุหุตเตนะ, ยาวะ พรัหมะโลกา
สัทโท อัพภุคัจฉา อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาดู, สังกัมปิ
สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิ ฯ อัปปะมาโณ จะ โอฬารโ อภาโส โลเก
ปาตุระโหสิ, อะตักกัมเมวะ เทวานัง เทวานุภาวัง ฯ

อะถะโข ภะคะวา อุทานัง อุทาเนสิ, อัญญาสิ ะตะ โภ
โกณทัณฺเณ อัญญาสิ ะตะ โภ โกณทัณฺเณติ ฯ

อิติหิทั้ง อายัสมะโต โกณทัณฺเณสสะ, อัญญาโกณ-
ทัณฺเณเตววะ นามัง อะโหสีติ ฯ

คำแปล

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้ฟังมาแล้วอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวันใกล้เมือง พาราณสี

ในกาลนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับพระปัญญจวคคีย์ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บรรพชิตไม่ควรประพฤตีส่วนสุดโต่ง ๒ อย่างนี้ คือ กามสุขัลลิกานุโยค การประพฤตินให้หมกมุ่นอยู่ อยู่กับความสุข ในกามที่ต่ำทราม เป็นพฤติกรรมของชาวบ้าน เป็นเรื่องของปุถุชน ไม่ใช่ของอริยชน ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ และอัตตกลิมกานุโยค การประพฤติวัตรทรมานตนให้ลำบาก ที่ก่อให้เกิดทุกข์ ไม่ใช่ของ อริยชน ไม่ประกอบด้วยประโยชน์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มัชฌิมาปฏิปทา ข้อปฏิบัติอันเป็นทาง สายกลางที่เข้าไม่ถึง เกี่ยวข้องส่วนสุดโต่ง ๒ อย่างนั้น ตถาคตได้ ตรัสรู้พิเศษแล้ว เป็นข้อปฏิบัติที่ก่อให้เกิดดวงตาเห็นธรรม ก่อให้เกิด ปัญญาเป็นไปเพื่อความสงบระงับกิเลส เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความรู้แจ้ง และเพื่อความดับทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มัชฌิมาปฏิปทาที่ตถาคตได้ตรัสรู้พิเศษ แล้วเป็นข้อปฏิบัติ ที่ก่อให้เกิดดวงตาเห็นธรรม ก่อให้เกิดปัญญา เป็นไปเพื่อความสงบระงับกิเลส เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความรู้แจ้งและ เพื่อความดับทุกข์นั้น เป็นไฉน (คืออะไรบ้าง)

มัชฌิมาปฏิปทา ก็คืออริยมรรคมีองค์ ๘ นั้นนั่นเอง ได้แก่ สัมมาทิฐิ ความเห็นชอบ สัมมาสังกัปปะ ความดำริชอบ สัมมาวาจา การกล่าวชอบ สัมมากัมมันตะ การกระทำชอบ สัมมาอาชีวะ การเลี้ยงชีพชอบ สัมมาวายามะ ความเพียรชอบ สัมมาสติ ความระลึกชอบ และสัมมาสมาธิ ความตั้งจิตมั่นชอบ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี่แหละคือมัชฌิมาปฏิปาดังกล่าวนั้น ที่ตถาคตได้ตรัสรู้พิเศษแล้ว เป็นข้อปฏิบัติที่ก่อให้เกิดดวงตาเห็นธรรม ก่อให้เกิดปัญญา เป็นไปเพื่อความสงบระงับกิเลส เพื่อความรู้ยิ่งเพื่อความรู้อย่างแจ้ง และเพื่อความดับทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้จัดเป็นอริยสัจ คือ ทุกข์ ได้แก่ความเกิดจัดเป็นทุกข์ ความแก่จัดเป็นทุกข์ ความตายจัดเป็นทุกข์ ความเศร้าโศก ความร่ำไร ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ และความคับแค้นใจจัดเป็นทุกข์ การพบกับอารมณ์ที่ไม่ชอบจัดเป็นทุกข์ การพลัดพรากจากอารมณ์ที่ชอบจัดเป็นทุกข์ และการไม่ได้รับอารมณ์ที่ปรารถนาจัดเป็นทุกข์ (การปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้นก็จัดเป็นทุกข์) กล่าวโดยสรุปรวบยอด อุปาทานขันธ์ ๕ (รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณที่จิตคนเราเข้าไปยึดมั่น) จัดเป็นทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้จัดเป็นอริยสัจ คือ ทุกขสมุทัย (เหตุให้เกิดทุกข์) ได้แก่ ตัณหา ความทะยานอยากที่ก่อให้เกิดภพใหม่ ซึ่งประกอบด้วยความยินดีพอใจ เพติดเพลินภพและอารมณ์นั้นๆ

กล่าวคือ กามตัณหา ความทะยานอยากในกาม ภวตัณหา ความผูกพันที่มีความเห็นผิดว่าภพเที่ยง ความอยากเป็นอยู่ และ วิภวตัณหา ความผูกพันที่มีความเห็นผิดว่าภพขาดสูญ ความอยากพรากรพ้นไปจากภาวะที่ไม่ปรารถนา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้จัดเป็นอริยสัจ คือ ทุกขนิโรธ (ความดับทุกข์) ได้แก่ ความดับสนิหัตถ์ตัณหานั้นทั้งหมด ความสละตัณหานั้น ความปล่อยตัณหานั้น ความวางตัณหานั้นและความไม่พัวพันตัณหานั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้จัดเป็นอริยสัจ คือ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา (ข้อปฏิบัติอันเป็นทางให้เข้าถึงความดับทุกข์) ได้แก่ อริยมรรคมีองค์ ๘ นี่นั่นเอง กล่าวคือ สัมมาทิฎฐิ ความเห็นชอบ สัมมาสังกัปปะ ความดำริชอบ สัมมาวาจา การกล่าวชอบ สัมมากัมมันตะ การกระทำชอบ สัมมาอาชีวะ การเลี้ยงชีพชอบ สัมมาวายามะ ความเพียรชอบ สัมมาสติ ความระลึกชอบและ สัมมาสมาธิ ความตั้งจิตมั่นชอบ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิดแล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่ ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า อุปาทานชั้น ๕ นี่คือ อริยสัจที่เป็นทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด

แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า อริยสัจคือทุกข์นั้นเป็นธรรม
ที่ควรกำหนดรู้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า เราได้กำหนดรู้อริยสัจคือ
ทุกข์นั้นแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า ตัณหานี้คืออริยสัจที่เป็น
ทุกข์สมุทัย (เหตุแห่งทุกข์)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า อริยสัจคือทุกข์สมุทัยนั้นเป็น
ธรรมที่ควรละ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า เราได้ละอริยสัจคือ
ทุกข์สมุทัยนั้นแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด

แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า นิพพานนี้คืออริยสัจที่เป็น
ความดับทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า อริยสัจคือทุกข์นิโรธนั้นเป็น
ธรรมที่ควรรู้แจ้ง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า เราได้รู้แจ้งอริยสัจคือ
ทุกข์นิโรธนั้นแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า (อริยมรรค) นี้คืออริยสัจ
ที่เป็นทางดับทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด
แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่
ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยสดับมาก่อนว่า อริยสัจคือมรรคนั้นเป็นธรรม
ที่ควรอบรม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ดวงตาเห็นธรรมได้เกิดแล้ว ญาณได้เกิด

แล้ว ปัญญาได้เกิดแล้ว วิชชาได้เกิดแล้ว แสงสว่างได้เกิดแล้วแก่ ตถาคตในธรรมที่ไม่เคยดับมาก่อนว่า เราได้อบรมอริยสังคัมมรรคนั้นแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตราบใดที่ปัญญารู้เห็นตามความเป็นจริงที่มีรอบ ๓ มีอาการ ๑๒ อย่างนี้ในอริยสังคีติ ยังไม่หมดจดแก่ ตถาคต ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตรานั้นตถาคตยังไม่ปฏิญาณว่าเป็นผู้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยมในโลก ที่มีเทวดา มาร และพรหม ในเหล่าสัตว์ที่มีสมณะ พราหมณ์ พร้อมด้วยเทวดาและมนุษย์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อใดที่ปัญญารู้เห็นตามความเป็นจริงที่มีรอบ ๓ มีอาการ ๑๒ อย่างนี้ในอริยสังคีติ ได้หมดจดแก่ตถาคต ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อนั้นตถาคตจึงปฏิญาณว่าเป็นผู้ตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยมในโลกที่มีเทวดา มาร และพรหม ในเหล่าสัตว์ที่มีสมณะ พราหมณ์ พร้อมด้วยเทวดาและมนุษย์

ญาณทัสสนะ คือปัญญารู้เห็นได้เกิดแก่ตถาคตว่า ความหลุดพ้นของเราไม่พินาศแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ไม่มีภพใหม่อีกในกาลนี้

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสธรรมจักรนี้แล้ว พระภิกษุ- ปัญจวัคคีย์ปลาบปลื้มพระภาชิตของพระองค์ดังนี้แล

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพระธรรมเทศนาธรรมจักรนี้อยู่

ดวงตาเห็นธรรมอันปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน ได้บังเกิดแก่ท่าน โภกทัณฺฑะว่า “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีสภาพเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งปวง นั้นมีสภาพดับไปเป็นธรรมดา”

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกาศธรรมจักรแล้ว พวก ฤๅมมเทวดาได้ป่าวประกาศว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดง ธรรมจักร อันยอดเยี่ยม ณ ป่าอิสิปตนมฤทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี เป็นธรรมที่สมณะพราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลกจะ คัดค้านไม่ได้ (หรือยังไม่เคยแสดงได้)”

เหล่าเทวดาชั้นจาตุมหาราช ได้ยินเสียงของพวก ฤๅมมเทวดาแล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

เหล่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ ได้ยินเสียงของพวกจาตุมหาราช แล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

เหล่าเทวดาชั้นยามา ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ แล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

เหล่าเทวดาชั้นดุสิต ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นยามาแล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

เหล่าเทวดาชั้นนิมมานรดี ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นดุสิต แล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

เหล่าเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัตตี ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดา ชั้นนิมมานรดีแล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

ทวยเทพที่นับเนื่องในหมู่พรหม ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้น
ปรนิมมิตวสวัตดีแล้ว ได้ป่าวประกาศว่า...

“พระผู้มีพระภาคได้ทรงแสดงธรรมจักรอันยอดเยี่ยม ณ ปา
อิสิปนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี เป็นธรรมที่สมณะ พรหมณ์
เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลกจะคัดค้านไม่ได้”

เสียงป่าวประกาศในโลกนี้ได้แพร่สะพัดถึงพรหมโลก โดย
ชั่วขณะนั้นด้วยประการฉะนี้ หมื่นโลกธาตุนี้ได้สั่นสะเทือนหวั่นไหว
และเกิดโอภาสอันใหญ่หลวงหาประมาณมิได้ในโลก ยิ่งกว่า
เทวานุภาพของเทวดาทั้งหลาย

ณ กาลนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเปล่งพระอุทานว่า
“ท่านทั้งหลาย โภกตัญญูรู้แล้วหนอ ท่านทั้งหลาย โภกตัญญูรู้
แล้วหนอ” ฉะนั้น ท่านโภกตัญญูจึงได้ปรากฏนามนี้ว่า “อัญญา-
โภกตัญญู พระโภกตัญญูผู้รู้แล้ว” ฉะนี้แล ฯ

บทมงคลสูตร

มงคลสูตร เป็นพระสูตรว่าด้วยมงคลแห่งชีวิต การนำมงคลสูตรมาสวด ก็เพื่อจะทำให้มงคลต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระสูตร เกิดขึ้นกับชีวิต นอกจากนั้น มงคลสูตร ยังมีอานุภาพในการป้องกันภัยอันตรายอันจะเกิดจากความไม่เที่ยงธรรม ของเหล่าคนพาลสันดานหยาบทั้งหลาย ในงานทำบุญโดยทั่วไป พระสงฆ์นิยมสวดมงคลสูตรพร้อมกับเจ้าภาพจุดเทียนมงคล อันแสดงถึงความส่องสว่าง รุ่งเรืองแห่งมงคลในชีวิต การสวดมงคลสูตรก่อนสูตรอื่นทั้งหมด เป็นการแนะนำผู้ฟังว่า ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามหลักมงคลทั้ง ๓๘ ประการ ตามที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนนั้นเป็นชีวิตที่มีมงคล ชีวิตเช่นนี้ ไม่จำเป็นต้องไปแสวงหามงคลภายนอก จากที่ไหน เพราะเป็นชีวิตที่มีมงคลอยู่ในตัวแล้ว และหากทำได้ ก็จะสามารถพ้นทุกข์ โศก โรค ภัย ในการดำเนินชีวิต และถึงความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด

มงคลสูตร

พะทุ เทวา มนะสสา จะ
อากังขะมานา โสตถานัง

มังคะลานิ อะจินตะยุง
พัรุติ มังคะละมุตตะมัง ฯ

อะเสวะนา จะ พาลานัง
ปฺปชา จะ ปุชณียานัง
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ
สุภาสิตา จะ ยา วาจา
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
อะนาคุลา จะ กัมมันตา
ทานัญจะ ธัมมะจะรียา จะ
อะนะวัชชานิ กัมมานิ
อาระตี วีระตี ปาปา
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ
การะโว จะ นิวาโต จะ
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

ปณจิตตานัญจะ เสวะนา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ปฺพเพ จะ กะตะปฺปญฺญะตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
วินะโย จะ สุสิกขิโต
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ปุตตะทารัสสะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ญาคะกานัญจะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
มัชชะปานา จะ สัญญะโม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
สันตุญฺฐี จะ กะตัญญูตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

ขันตี จะ ไสวะจัสสะตา
 กาเลนะ อัมมะสากัจฉา
 ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ
 นิพพานะสังฉิกิริยา จะ
 ฌณฺฐัสสะ โลกะอัมเมทิ
 อะโสกัง วิระชัง เขมมัง
 เอตาทิสานิ กัตถวานะ
 สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ

สมะณานัญจะ ทัสสะนัง
 เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
 อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
 เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
 จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
 เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
 สัพพัตถะมะปะราชิตา
 ตันเตสํ มังคะละมุตตะมันติ ฯ

คำแปล

เทวดา ได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า
 เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก ต่างก็หวังความสวัสดิ์ จึงได้พากันคิดเรื่องมงคล คือเหตุให้ถึงความเจริญทั้งหลาย ขอพระองค์โปรดตรัสมงคลอันสูงสุดเถิด ฯ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสสิ่งที่เป็นมงคลตอบว่า
 การไม่คบคนพาลทั้งหลาย ๑ การคบบัณฑิตทั้งหลาย ๑
 การบูชาผู้ที่ควรบูชา ๑ ทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นมงคลสูงสุด ฯ
 การอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม ๑ ความมีบุญที่ได้ทำไว้ในกาลก่อน ๑
 การวางตัวเหมาะสมชอบธรรม ๑ ทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นมงคลสูงสุด ฯ
 ความเป็นผู้มีการศึกษาเล่าเรียนมามาก ๑ ความเป็นผู้มี

ศิลปวิทยา ๑ ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยที่ได้รับการอบรมมาดี ๑ การพูดจาปราศรัยดี ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

การเลี้ยงดูบิดามารดา ๑ การสงเคราะห์บุตร ๑ การสงเคราะห์ภรรยา ๑ การทำงานไม่คั่งค้าง ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

การให้ทาน ๑ การประพฤติตามหลักธรรม ๑ การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย ๑ การทำงานที่ปราศจากโทษ ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

การงดเว้นจากความชั่ว ๑ การบังคับตนจากการดื่มน้ำเมา ๑ ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑ ทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นมงคลสูงสุด ฯ

การมีความเคารพ ๑ การมีความอ่อนน้อมถ่อมตน ๑ การมีความสันโดษ ๑ การมีความกตัญญู ๑ การฟังธรรมตามกาล ๑ ทั้ง ๕ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

ความอดทน ๑ ความเป็นผู้ว่านอนสอนง่าย ๑ การพบเห็นสมณะ ๑ การสนทนาธรรมตามกาล ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้ เป็นมงคลสูงสุด ฯ

การมีความเพียรเป็นเครื่องแผดเผากิเลส ๑ การประพฤติพรหมจรรย์ ๑ การเห็นอริยสัจทั้งหลาย ๑ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

ผู้ที่มีจิตถูกโลกธรรมกระทบแล้วไม่หวั่นไหว ๑ จิตไม่มีความ
โศกเศร้า ๑ จิตหมดธุลีคือกิเลส ๑ จิตถึงความปลอดโปร่ง คือ
ปลอดจากกิเลสทั้งปวง ๑ ทั้ง ๔ ประการนี้เป็นมงคลสูงสุด ฯ

เทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย พวกท่านปฏิบัติตามมงคลอันเป็น
เหตุนำไปสู่ความเจริญนี้แล้ว จะเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ข้าศึกทุกหมู่เหล่า
ย่อมถึงความสุขสวัสดิ์ในที่ทุกสถาน นี่เป็นมงคลสูงสุดของเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลาย ฯ

บทรัตนสูตร

รัตนสูตร เป็นพระสูตรที่พระอานนทเถระ เรียนจาก พระพุทธองค์โดยตรง เพื่อใช้สวดขจัดปัดเป่าภัยพิบัติ ที่เกิดกับชาว กรุงเวสาลี พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้พระเถระ อัจฉคนของพระรัตนะ คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ทำสักกิริยาให้เกิดเป็นอานุภาพ ขจัด ปัดเป่าภัยพิบัติทั้งหลาย เนื้อความรัตนสูตร ท่อนแรก เริ่มต้น ด้วยการแนะนำให้เหล่าภุคตทั้งหลายได้อนุโมทนาบุญกุศลที่หมู่มนุษย์ อุทิศให้ และเมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอให้เกิดความเมตตา ทำการรักษา มนุษย์ทั้งหลาย เนื้อความท่อนต่อมา เป็นการอัญญ์พระรัตนตรัย เป็นสัจจาจา ให้เกิดความสวัสดี ส่วนท่อนสุดท้ายเป็นคำกล่าวของ ท้าวสักกะที่ผูกขึ้นเป็นคาถาพรรณนาคุณพระรัตนตรัยเป็นสัจจาจาให้ เกิดความสวัสดี ภายหลังได้กลายเป็นแบบอย่าง ในการทำน้ำ พระพุทธมนต์ สำหรับพระสงฆ์สาวก ต่อมาจนถึงปัจจุบัน ทุกครั้งที่มี การทำน้ำพระพุทธมนต์ จะต้องสวดรัตนสูตร

ด้วยอานุภาพแห่งรัตนสูตรนี้ แม้กรุงเวสาลีจะเกิดภัยพิบัติ อย่างร้ายแรง ผู้คนอดอยากล้มตาย เป็นจำนวนมาก ซากศพถูกทิ้ง เกื่อนนครภูตผีปีศาจทำอันตรายแก่หมู่มนุษย์ โรคระบาดเกิดขึ้น แพร่กระจายไปทั่วผู้คนล้มตายเหลือที่จะนับได้ เมื่อพระพุทธองค์ทรง รับสั่งให้พระอานนทเถระสวดรัตนสูตร และประพรมน้ำพระพุทธมนต์

ภัยพิบัติร้ายแรงเช่นนี้ ก็ยังระงับลงได้ อย่างฉับพลัน จุดประสงค์ของ
การสวดรัตนสูตร ก็เพื่อเป็นการจัดภัยทั้ง ๓ ประการ ตามที่ปรากฏ
ในพระสูตร คือข้าวยากหมากแพง (ทุพภิกขภัย) ๑ ญาติพี่น้อง
ทำอันตราย (อหะนะนุสสะภัย) ๑ โรคภัยไข้เจ็บ (โรคะภัย) ๑ ให้
อันตรายนั้นไป

รัตนสูตร (ย่อ)

ยังกิญจิ วิตตัง อีธะ วา หุรัง วา
 สักเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณัตถัง
 นะ โน สมะมัง อัตถิ ตะถาคะเตนะ
 อิทัมปิ พุทฺเธ ระตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทตฺตํ
 ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณัตถัง
 ยะทังขะมา สักยะมุณี สะมาทิโต
 นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ
 อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทตฺตํ

ยัมพุทธะเสฏโฐ ปะริวัณณะยี้ สัจจ
สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทตุ ฯ

เย ปุคคะลา อัญญะ สะตัง ปะสัฏฐา
จัตตาริ เอตานิ ยุกานิ โหนติ
เต ทักขิณียา สุคะตัสสะ สาวะกา
เอเตสุ ทินนานิ มะหัปปะลาณิ
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทตุ ฯ

เย สุปปะยุตตะ มะณะสา ทัพเพนะ
นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตะ อะมะตัง วิคัยหะ
ลัทธา มุธา นิพพุตัง ญะชัมาณา
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทตุ ฯ

ชีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
วิรัตตะจิตตายะติเก ภาวะสัสมิง

**เต ชีณะพีชา อะวิรุฬ्हันทา
นิพพันติ อีรา ยะถายัมปะทีโป
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ**

คำแปล

ทรัพย์อย่างใดอย่างหนึ่งในโลกนี้ หรือโลกอื่น หรือรัตนะอัน
สูงค่าในสรวงสวรรค์ บรรดา มี ทรัพย์หรือรัตนะนั้น ที่มีค่าเสมอ
ด้วยพระตถาคตเจ้านั้น ไม่มีเลย ข้อนี เป็นรัตนคุณอย่างสูงใน
พระพุทธเจ้าประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ขอจงเกิดความสุขสวัสดิ์เกิด

พระศากยมนีเจ้า ทรงมีพระหฤทัยดำรงมั่น บรรลุธรรมอัน
เป็นที่สิ้นกิเลส สิ้นราคะ เป็นอมตะ ประณัตินั้นแล้ว สิ่งใดจะเสมอ
ด้วยพระธรรมนั้น ไม่มี แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอย่างสูง ในพระธรรม
ประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ขอจงเกิดความสุขสวัสดิ์เกิด

สมาธิอื่นใด จะเสมอด้วยสมาธิที่พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ
ทรงสรรเสริญไว้ว่า เป็นธรรมสะอาดหมดจด บัณฑิตทั้งหลายยอมรับ
ว่า สามารถให้ผลต่อเนื่องได้โดยลำดับนั้น ไม่มี แม้ข้อนี้ก็เป็นรัตนคุณ
อย่างสูง ในพระธรรมประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ขอจงเกิดความสุข
สวัสดิ์เกิด

พระสงฆ์สาวกของพระสุตเจ้า ๘ ท่าน นับเป็นคู่ได้ ๔ คู่ ซึ่งสัตบุรุษทั้งหลาย สรรเสริญแล้ว บุคคลเหล่านั้น เป็นผู้ควรแก้ พักจิตนาทาน ทานที่ถวายแก่ท่านเหล่านั้น ย่อมมีผลมาก แม้ข้อนี้ก็ เป็นรัตนคุณอย่างสูง ในพระสงฆ์ประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ของง เกิดความสุขสวัสดิ์เกิด

ในพระศาสนาของพระโคตมพุทธเจ้า ย่อมจะมีพระอริยบุคคล ผู้ตั้งใจทำความเพียรดี มีจิตมั่นคง หมดความใคร่ บรรลุอรหัตผล เข้าสู่พระนิพพาน อันเป็นอมตะ ปราศจากความเร่าร้อนทั้งปวง แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอย่างสูง ในพระสงฆ์ประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ของง เกิดความสุขสวัสดิ์เกิด

พระอริยบุคคลผู้มีกรรมเก่าหมดสิ้นแล้ว กรรมอันเป็นเหตุให้ เกิดในภพใหม่ ก็ไม่มี ท่านเหล่านั้น มีจิตเบื่อหน่ายในอันที่จะเกิดใน ภพต่อไป ขจัดพืชคือกิเลส ให้สิ้นไปแล้ว ปราศจากความพอใจ ในกาม อันจะทำให้เกิดอีก มีปัญญาแหลมคม ย่อมปรินิพพาน เหมือนประทีปดับไป เพราะสิ้นเชื้อเพลิง แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณ อย่างสูง ในพระสงฆ์ประการหนึ่ง ด้วยคำสัตย์นี้ ของงเกิดความสุข สวัสดิ์เกิด ฯ

บทกรณียเมตตสูตร

กรณียเมตตสูตร เป็นพระสูตรที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำ พระภิกษุให้แผ่เมตตาจิตไปในมวลสรรพสัตว์ ตลอดจนเทพเทวา ภูตผี ปีศาจทั้งหลาย ไม่มีประมาณ ไม่มีขอบเขต ไร้พรมแดนขีดขั้น ไม่ว่าสัตว์นั้น หรือเขาผู้นั้นจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนาอะไร จะเกี่ยวข้องกับเรา โดยความเป็นญาติ เป็นประเทศ เชื้อชาติ ศาสนาหรือไม่ก็ตาม ให้มีจิตกว้างขวางไร้ขอบเขตขีดขั้น ขอให้เขาได้มีความสุข หากทำได้เช่นนี้ นอกจากเทวดาจะไม่แสดงสิ่งที่น่ากลัวหลอกหลอน แล้ว ยังมีโจนุเคราะห์พระภิกษุ โดยไม่ตรึงจิตด้วยความอ่อนโยน มีเมตตา

เมื่อต้องเดินทางผ่านป่าเขาลำเนาไพร หรือไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ท่านให้สวดกรณียเมตตสูตร เพื่อเป็นเครื่องคุ้มครอง ป้องกันภัยอันตราย อันจะเกิดจากอมนุษย์ ภูตผี ปีศาจ ทั้งหลาย ให้เกิดเป็นความอ่อนโยน มีเมตตา

กรณียเมตตสูตร

กระณียะมัตตะกุสะเลนะ
สัฏโก อุชฺฐ จะ สุหุชฺฐ จะ
สันตุสสะโก จะ สุกะโร จะ
สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ
นะ จะ ขุททั้ง สะมาจะเร กิณฺณจิ
สุชีโน วา เขมิโน โหนตุ
เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ
ทีฆา วา เย มะหันตา วา
ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา
ภูตา วา สัมภะเวสี วา
นะ ปะโร ปะรัง นิคุพเพละ
พฺยาโรสะนา ปะฐีฆะสัณฺญา
มาตา ยะถา นียัง ปุตตัง
เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ
เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง
อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ
ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา
เอตัง สะติง อะธิฏฺเฐยยะ

ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ
สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี
อัมปะกัจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ
อัมปะคัพโโก กุเลสุ อะนะนุคิโธ
เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง
สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา
มัชฌิมา รัสสะกา อะนุกะถุลา
เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร
สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา
นาติมัญญูญะ กัตถะจิ นัง กิณฺณจิ
นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ
อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง
สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ
พรัหฺมะเมตัง วิหารัง อิธะมาทุ

**ทิวัญญจะ อะนุปะคัมมะ
กามสุ วินยยะ เคธัง**

**สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน
นะ ทิ ชาตุ คัพพะเสยยัง ปุณะเรตติ ฯ**

คำแปล

ภิกษุผู้ฉลาดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ประสงค์จะบรรลุดแดนสงบ (พระนิพพาน) พึงทำตน (ตามหลักไตรสิกขา) ภิกษุนั้นพึงเป็นผู้อาจหาญ ชี้อตรง มีความมุ่งมั่น วาง่ายอ่อนโยน หมดความยึดถือตัว (ไม่มีอธิมานะ)

อนึ่ง ภิกษุนั้นพึงเป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย มีกิจธุระน้อย ดำเนินชีวิตเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย มีอินทรีย์สงบมีปัญญาพาตัวรอด ไม่คะนอง ภายวาทะ ไม่พัวพันกับตระกูลทั้งหลาย (ไม่ประจบเอาใจพวกคฤหัสถ์) ที่ร่ำรวยหรือมีอำนาจ

ไม่พึงประพฤตสิ่งเล็กน้อยอะไรๆ ที่จะเป็นเหตุให้ผู้รู้ตำหนิ (พึงแผ่เมตตาจิตไปในสรรพสัตว์ว่า) ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีความสุข กายสุขใจ ปลอดพ้นจากภัยทั้งปวงทำตนให้ถึงสุขเถิด

สัตว์มีชีวิตทั้งหลาย ทั้งที่เป็นผู้หว่าดสะดุ้ง (มีกิเลส) ทั้งที่มันคง (หมดกิเลส) บรรดามีทั้งหมด ทั้งที่มีกายยาวใหญ่ ปานกลาง สั้น ละเอียดหรือหยาบ

ทั้งที่เคยเห็นหรือไม่เคยเห็น ทั้งที่อยู่ไกลหรือใกล้ ทั้งที่เกิดแล้วหรือที่กำลังแสวงหาที่เกิดขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้นจงมีความสุขกาย สุขใจเถิด

เกิดเป็นคนไม่พึงหลอกลวงกัน ไม่พึงดูหมิ่นกันในที่ไหนๆ ไม่
พึงเบียดเบียน ทำร้ายกันหรือมีใจมุ่งร้ายปรารณาทุกข์แก่กันและกัน

มารดาณอมบุตรคนเดียวของตนด้วยชีวิต ฉันทใด บุคคลพึง
เจริญเมตตาจิตไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวงฉันทนั้น

บุคคลพึงเจริญเมตตาจิตอันไม่มีประมาณ ไม่มีขอบเขต ไม่มี
เวรไม่มีศัตรู ในสัตว์โลกทั้งหมด ในอรูปภูมิเบื้องบน (อรูปพรหม ๔)
ในอรูปภูมิเบื้องกลาง (รูปพรหม ๑๖) และกามาวจรภูมิเบื้องต่ำ
(เทวโลกมนุษย์โลกอบายภูมิ)

ผู้เจริญเมตตาจิตเช่นนี้นั้น ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดจะยืน
เดิน นั่งหรือนอนอยู่ก็ตาม จะเป็นผู้ปราศจากความท้อแท้เหนื่อย
หน่าย จะตั้งสติไว้ได้นานตราบเท่าที่ต้องการ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ตรัสการอยู่ด้วยเมตตาเช่นนี้ว่าเป็นความประเสริฐที่ประเสริฐใน
พระศาสนา

บุคคลผู้แผ่เมตตาจิตนั้นจะไม่กล้าเข้าสู่ความเห็นผิด เป็นผู้
บริบูรณ์ด้วยศีล ถึงพร้อมด้วยความเห็นชอบ เมื่อขจัดความยินดีใน
กามทั้งหลายได้แล้ว ย่อมไม่กลับมาสู่การเกิดในครรภ์อีกครั้งแน่นอน
(สำเร็จเป็นพระอรหันต์และปรินิพพานไปในที่สุด)

บทขันธปริตร

ขันธปริตร เป็นคาถาที่พระพุทธองค์ ทรงสอนให้พระภิกษุแผ่เมตตาไปในบรรดาตระกูลที่มีพิษดุร้ายทั้งหลาย เพื่อเป็นการคุ้มครอง ป้องกันตนเองจากสัตว์ร้าย ปรากฏทั้งในพระวินัยปิฎกและพระสุตตันตปิฎก นอกจากจะเป็นคาถาสำหรับป้องกันอสรพิษและสัตว์ร้ายทั้งหลายแล้ว ยังสามารถป้องกันอันตรายจากยาพิษทั้งหลายได้ด้วย

ขันธปริตร

วิรูปักเขติ เม เมตตัง
ฉัพพยาปุตเตติ เม เมตตัง
อะปาทะเกติ เม เมตตัง
จะตุปปะเทติ เม เมตตัง
มา มัง อะปาทะโก หิงสิ
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ
สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา
สัพเพ ภัทธานิ ปัสสันตุ

เมตตัง เอรापะเถติ เม
เมตตัง กัณหาโคตะมะเกติ จะ
เมตตัง ทิปาทะเกติ เม
เมตตัง พะหุปปะเทติ เม
มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก
มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท
สัพเพ ภูตา จะ เกวะลา
มา ภิญฺจิ ปาปะมาคะมา

อัปปะมาโณ พุทโธ, อัปปะมาโณ ธัมโม, อัปปะมาโณ สังโฆ,
ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ, อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที อุณณานาภี
สระระพุ มุลิกา, กะตา เม รักษา กะตา เม ปะริตตา, ปะฎีกะมันตุ
ภูตานิ, โสกัง นะโม ะกะวะโตะ, นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง ฯ

คำแปล

ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับพญานาคทั้งหลาย สกุลวิรูปักข์,
ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับพญานาคทั้งหลาย สกุลเอราภณ, ความ
เป็นมิตรของเรา จงมีกับพญานาคทั้งหลาย สกุลฉัพยาบุตร, ความ
เป็นมิตรของเรา จงมีกับพญานาคทั้งหลาย สกุลกัณหาโคตมกะ, ความ
เป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลายที่มี ๔ เท้า, ความเป็นมิตรของ
เรา จงมีกับสัตว์ที่มีเท้ามาก, สัตว์ไม่มีเท้าอย่าเบียดเบียนเรา สัตว์
๒ เท้า อย่าเบียดเบียนเรา สัตว์ ๔ เท้า อย่าเบียดเบียนเรา สัตว์มาก
เท้าอย่าเบียดเบียนเรา ขอสรรพสัตว์มีชีวิตทั้งหลายที่เกิดมาทั้งหมด
จนสิ้นเชิง จงเห็นซึ่งความเจริญทั้งหลายทั้งปวงเกิด โทษลามก
อย่าได้มาถึงแล้วแก่สัตว์เหล่านั้น

พระพุทธเจ้าทรงพระคุณสุดที่จะประมาณได้ พระธรรมมี
พระคุณสุดที่จะประมาณได้ พระสงฆ์ก็มีพระคุณสุดที่จะประมาณได้
แต่สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย เช่น งู แมงป่อง ตะขาบ แมงมุม
ตุ๊กแก หนู ยังมีประมาณกำหนดได้

ข้าพเจ้าได้ทำการรักษาแล้ว ได้ทำการป้องกันแล้ว ขอสัตว์
ทั้งหลายจงหลีกเลี่ยงไปเสียเถิด ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ขอความนอบน้อมแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๗ พระองค์ ฯ

บทเมตตานิสังสตุตปาฐะ

เมตตานิสังสตุตปาฐะ กล่าวถึงอานิสงส์ของการเจริญเมตตา
ว่ามีทั้งสิ้น ๑๑ ประการ กล่าวคือ หลับก็เป็นสุข, ตื่นก็เป็นสุข, ไม่ฝัน
เห็นสิ่งลามก, เป็นที่รักของมนุษย์, เป็นที่รักของอมมนุษย์, เทวดาย่อม
รักษา, ไฟ ยาพิษ หรือศัสตราไม่กล้ากราย, จิตย่อมตั้งมั่นโดยรวดเร็ว,
สีหน้าย่อมผ่องใส, เป็นผู้ไม่หลงใหลเมื่อจะตาย, เมื่อยังไม่ถึงพระนิพพาน
ย่อมไปบังเกิดในพรหมโลก

เมตตานิสั่งสวดปาฐะ

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภะคะวา, สาวัตถิยัง วิหะระติ,
 เขตตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อารามे ฯ ตัตถะ โข ภะคะวา
 ภิกขุ อามันเตสิ ภิกขะโวติ ฯ ภะทันเตติ เต ภิกขุ ภะคะวะโต
 ปัจจัสโสสุง ฯ ภะคะวา เอตะทะโวจะ ฯ เมตตายะ ภิกขะเว
 เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุสีกะตายะ, ยานีกะตายะ
 วัตถุกะตายะ อะนุกฺขิตายะ ปะริจิตายะ สฺสะมารัทธายะ,
 เอกาทะसानิสังสา ปาฎิกังขา ฯ กะตะเม เอกาทะสะ ฯ สฺขัง สฺปะติ ฯ
 สฺขัง ปะฏิพุชชะติ ฯ นะ ปาปะกัง สฺปิณัง ปัสสะติ ฯ มะนุสสานัง
 ปิโย โหติ ฯ อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ ฯ เทวะตา รักขันติ ฯ
 นาสสะ อัคคิ วา วิสััง วา สัตถัง วา กะมะติ ฯ ตุวะกฺกััง จิตตัง
 สมะริยะติ ฯ มุขะวันโณ วิปะสัีหะติ ฯ อะสััมมุพโห กาลัง
 กะโรติ ฯ อุตตะริง อัมปะกฺวิชฌันโต พรัหฺมะโลกุปะโค โหติ ฯ
 เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ
 พะหุสีกะตายะ, ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุกฺขิตายะ
 ปะริจิตายะ สฺสะมารัทธายะ, อิมะ เอกาทะसानิสังสา ปาฎิกังขาติ ฯ
 อิทะมะโวจะ ภะคะวา ฯ อัตตะมะนา เต ภิกขุ ภะคะวะโต
 ภาสิตัง, อะภินันทุนติ ฯ

คำแปล

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่พระอาราม สร้างถวายเป็นอนาถปิณฑิกมหาเศรษฐี ชื่อเชตวัน ใกล้เมืองสาวัตถี ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมาเข้าเฝ้า เมื่อภิกษุทั้งหลายรับทราบ ได้เข้าเฝ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระสูตรนี้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อเมตตาเจโตวิมุตติ อันบุคคลเสพแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้เป็นดุจยาน ทำให้เป็นที่ตั้ง ให้ตั้งมั่น โดยลำดับ สิ้นสมมติแล้ว ประการด้วยดีแล้ว พึงหวังอานิสงส์ ๑๑ ประการ ๑๑ ประการเป็นไฉน คือ ย่อมหลับเป็นสุข ๑ ย่อมตื่นเป็นสุข ๑ ย่อมไม่ฝันลามก ๑ ย่อมเป็นที่รักแห่งมนุษย์ทั้งหลาย ๑ ย่อมเป็นที่รักแห่งอมนุษย์ทั้งหลาย ๑ เทวดาทั้งหลายย่อมรักษา ๑ ไฟ ยาพิษหรือ ศาสตราย่อมไม่กล้ำกรายได้ ๑ จิตย่อมตั้งมั่นโดยรวดเร็ว ๑ สิ้นน้ำ ย่อมผ่องใส ๑ เป็นผู้ไม่หลงใหลทำกาลละ ๑ เมื่อไม่แทงตลอดคุณอันยิ่ง ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลก ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อเมตตาเจโตวิมุตติ อันบุคคลเสพแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้เป็นดุจยาน ทำให้เป็นที่ตั้ง ให้ตั้งมั่นโดยลำดับ สิ้นสมมติแล้ว ประการด้วยดีแล้ว พึงหวัง อานิสงส์ ๑๑ ประการนี้แล ฯ

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระสูตรนี้ดังนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลาย เหล่านั้นได้มีใจปลาบปลื้มชื่นชมภาสิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วแล ฯ

บทโมรปริตร

โมรปริตร คือปริตรที่นกกยุงทองโพธิสัตว์สาธยายเป็นประจำ กล่าวถึงคุณของพระพุทธเจ้าแล้วน้อมพระพุทธคุณมาพิทักษ์คุ้มครอง ให้มีความสุขสวัสดิ มีประวัติตำนานความเป็นมาว่าสมัยหนึ่ง ครั้ง พระบรมศาสดา เสวยพระชาติเป็นนกกยุงทองโพธิสัตว์ อาศัยอยู่บนเขา ไกลป่าหิมพานต์ ในครั้งนั้น ก่อนจะบินไปหาอาหารในตอนเช้า นกกยุงทองพระโพธิสัตว์จะบินขึ้นไปจับบนยอดภูเขามองดู พระอาทิตย์ที่กำลังขึ้น แล้วสาธยายพระปริตรนมัสการพระอาทิตย์ โดยร่ายมนต์สาธยายสองคาถาแรกว่า อุเทตะยัญจักขุมา เป็นต้น และนอบน้อมบูชาพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พร้อมทั้งระลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้าเหล่านั้นด้วย แล้วจึงบินออกไปหาอาหาร

โมรปริตร

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา
 หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส
 ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง
 ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง
 เย พَّرาหังมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
 เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
 นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
 นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตिया
 อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร จะระติ เอสะนา ฯ

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา
 หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส
 ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง
 ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง
 เย พَّرาหังมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
 เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
 นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
 นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตिया
 อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร วาสะมะกัปปะยิตี ฯ

คำแปล

พระอาทิตย์ซึ่งเป็นดวงตาของโลก เป็นเอกราชผู้ยิ่งใหญ่ (ในจักรวาล) นี้ มีรัศมีสีทองอุทัยโผล่ขึ้นมาสาดส่องปฐพีให้สว่างอยู่ ข้าพเจ้าขอนมัสการพระอาทิตย์ ซึ่งมีรัศมีสีทองสาดส่องปฐพีให้สว่างอยู่นั้น ในวันนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับการคุ้มครองจากท่านผู้เป็นพระอาทิตย์นั้นแล้วพึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน

พระพุทธเจ้าเหล่าใดทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ข้าพเจ้าขออนอบน้อมพระพุทธเจ้าเหล่านั้น ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นจงคุ้มครองข้าพเจ้า ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่เหล่าท่านผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม

นกยูงโพธิสัตว์นั้นครั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงออกแสวงหาอาหาร

พระอาทิตย์ซึ่งเป็นดวงตาของโลก เป็นเอกราชผู้ยิ่งใหญ่ (ในจักรวาล) นี้ มีรัศมีสีทองสาดส่องปฐพีให้สว่าง กำลังอัสดงคต ข้าพเจ้าขอนมัสการพระอาทิตย์ ซึ่งมีรัศมีสีทองสาดส่องปฐพีให้สว่างนั้น ในวันนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับการคุ้มครองจากท่านผู้เป็นพระอาทิตย์นั้น แล้วพึงอยู่เป็นสุขตลอดราตรี

พระพุทธเจ้าเหล่าใดทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ข้าพเจ้าขออนอบน้อมพระพุทธเจ้าเหล่านั้น ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นจงคุ้มครอง

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมแด่พระพุทธรเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่
พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่เหล่าท่านผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อม
แด่วิมุตติธรรม

นกยูงโพธิสัตว์นั้นครั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงนอน
พักผ่อนฉะนี้แล.

บทจันทปริตตปาฐะ

จันทปริตตปาฐะ เป็นการประกาศขอให้พระพุทธรองค์ทรง
เป็นที่พึ่ง แล้วย่อมรดกพ้นจากภยันตรายทั้งปวง ผู้ปองร้ายจักแพ้พ่าย
ไป ดุจจันทิมเทวบุตรผู้ประกาศว่าพระสัมมาสัมพุทธรเจ้าทรงเป็นที่พึ่ง
จึงได้พ้นภัยจากอสุรินทราหู ด้วยพระพุทธานุภาพ

จันทปริตตปาฐะ

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภคควา, สาวัตถิยัง
วิหะระติ, เขตตะวะเน อะนาถะปิณตักัสสะ, อาราเม ฯ เตนะ โข
ปะนะ สมะเยะ จันติมา เทวะปุตโต ราหุณา อะสุรินเทนนะ คะหิโต
โหติ ฯ อะถะโข จันติมา เทวะปุตโต ภคะวันตัง สะระมาโน
ตายัง เวลายัง อิมัง คากัง อะภาสิ

นะโม เต พุทธะวีรัตถุ

วิปะมุตโตสิ สัพพะธิ

สัมพาตะปะฏิปันโนสมิ

ตัสสะ เม สะระณัง ภะวาติ ฯ

อะถะโข ภคควา จันติมัง เทวะปุตตัง อารัพพะ ราหุณ อะสุรินทัง
คากายะ อัมมะภาสิ

ตะถาคะตัง อะระหังตัง

จันติมา สะระณัง คะโต

ราหุ จันทัง ปะมุญจัสสุ

พุทธา โลกานุกัมปะกาติ ฯ

อะถะโข ราหุ อะสุรินโท จันติมัง เทวะปุตตัง มุญจิต์วา
ตะระมานะรูปุ เยนะ เวปะจิตติ อะสุรินโท เตณุปะสังกะมิ
อุปะสังกะมิต์วา สังวิคโค โลมะหังถูชะชาโต เอกะมันตัง อัมมฐาสิ ฯ
เอกะมันตัง ฐิตัง โข ราหุณ เวปะจิตติ อะสุรินโท คากายะ อัมมะภาสิ

กินนุ สันตะระมาโน วะ

ราหุ จันทัง ปะมุญจะสิ

สังวิคคะรูปุ อาคัมมะ

กินนุ ภีโต วะ ติฏฐะสีติ ฯ

สัตตะธา เม ฝะเล มุทธา

ชีวันโต นะ สุขัง ละภะ

พุททะคาถาภิกิโตมहि

โน เจ มุญเจยยะ จันติมันติ ฯ

คำแปล

อันข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในพระวิหารเชตวัน อาราม ที่อนาถปิณฑิกคฤหบดีสร้างถวายเป็นเมืองสาวัตถี โดยสมัยนั้นแล จันทิมเทวบุตรถูกอสุนิทรากุเข้าจับแล้ว ครั้งนั้น จันทิมเทวบุตร ระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ภาวนิตถาคณานี้ในเวลานั้นว่า

“ข้าแต่พระพุทธรเจ้า ผู้แก้แล้วกล้า ขอความนอบน้อมจงมีแด่ พระองค์ พระองค์เป็นผู้หลุดพ้นแล้วในธรรมทั้งปวง ข้าพระองค์ถึง เฉพาะแล้ว ซึ่งฐานะอันคับขัน ขอพระองค์จงเป็นที่พึ่งแห่งข้า พระองค์นั้น ๆ”

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาค ทรงปรารภจันทิมเทวบุตรได้ตรัส กะอสุนิทรากุด้วยพระคาถาว่า

“จันทิมเทวบุตร ถึงตถาคตผู้เป็นพระอรหันต์ ว่าเป็นที่พึ่ง คูกรรหา ทานจงปล่อยจันทิมเทวบุตร พระพุทธรเจ้าทั้งหลายเป็น ผู้อ่อนเคราะห์แก่โลก ๆ”

ลำดับนั้นอสุนิทรากุ ปล่อยจันทิมเทวบุตรแล้ว มีรูปอัน กระหืดกระหอบ เข้าไปหาอสุนิทรเวปจิตติถึงที่อยู่ ครั้นแล้วก็เป็น ผู้เศร้าสลด เกิดขนลุกชูชัน ได้ยินอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ๆ อสุนิทรเวปจิตติ ได้กล่าวกะอสุนิทรากุ ผู้ยินอยู่ ณ ที่ควร ส่วน ข้างหนึ่ง ด้วยคาถาว่า

“ดูกรราหู ทำไมหนอ ท่านจึงกระหืดกระหอบปล่อย
พระจันทร์เสีย ทำไมหนอ ท่านจึงมีรูปเศร้าสลด มายืนกลัวอยู่ ฯ”

อสุรินทราหูกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถูกขับด้วยคาถาของพระพุทธเจ้า หากข้าพเจ้า
ไม่พึงปล่อยจันทิมเทวบุตร ศีรษะของข้าพเจ้าพึงแตกเจ็ดเสี่ยง มีชีวิต
อยู่ ก็ไม่พึงได้รับความสุข ฯ”

บทสุริยปริตตปาฐะ

สุริยปริตตปาฐะ เป็นการประกาศขอให้พระพุทธรองค์ทรง
เป็นที่พึ่ง แล้วย่อมรดพันจากภยันตรายทั้งปวง ผู้ปองร้ายจักแพ้พ่าย
ไป ดุจสุริยเทวบุตรผู้ประกาศว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นที่พึ่ง
จึงได้พ้นภัยจากอสุรินทราหู ด้วยพระพุทธานุภาพ

สุริยปริตตปาฐะ

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภะคะวา, สาวัตถิยัง วิหะระติ,
 เขตตะวะเน อนาถะปิณฑิกัสสะ, อารามे ฯ เตนะ โข ปะนะ สมะเยะ
 สุริโย เทวะปุตโต ราชูนา อะสุรินเทนนะ คะหิโต โหติ ฯ อะถะโข สุริโย
 เทวะปุตโต ภะคะวันตัง สะระมาโน ตายัง เวลายัง อิมัง คาลัง อะภาสิ

นะโม เต พุทธะวীরตถุ

วิปปะมุตโตสิ สัพพะธิ

สัมพาธะปะฏิปันโนสมิ

ตัสสะ เม สะระณัง ภะวาติ ฯ

อะถะโข ภะคะวา สุริยัง เทวะปุตตัง อารัพพะ ราชู อะสุรินทัง
 คากายะ อัชฌะภาสิ

ตะถาคะตัง อะระหังตัง

สุริโย สะระณัง คะโต

ราชู สุริยัง ปะมุญจัสสุ

พุทธา โลกานุกัมปะกา ฯ

โย อันธะกาเร ตมสี ปะกังกะโร

เวโรจะโน มัณทะลลิตุ อุกกะเตโข

มา ราชู คิลี จะระมันตะลิกเข

ปะชัง มะมะ ราชู ปะมุญจะ สุริยันติ ฯ

อะถะโข ราชู อะสุรินโท สุริยัง เทวะปุตตัง มุญจิตฺวา ตะระมานะรูปโ
 เยนะ เวปะจิตติ อะสุรินโท เตนุปะสังกะมิ อุกะสังกะมิตฺวา สังวิคโค
 โลมะหัทฐะชาโต เอกะมันตัง อัญญาสิ ฯ เอกะมันตัง ฐิตัง โข ราชู
 เวปะจิตติ อะสุรินโท คากายะ อัชฌะภาสิ

กินนุ สันตะระมานะ
สังวิคคะรูป อาคัมมะ
สัตตะธา เม ณะเล มุทธา
พุทธะคาถาภิกิโตมทิ

ราหู สุริยัง ปะมัญจะสิ
กินนุ ภิโต ะระ ติฏฐะสีติ ฯ
ชีวันโต นะ สุขัง ละเภ
โน เจ มัญญะเยยะ สุริยันติ ฯ

คำแปล

อันข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในพระวิหารเชตวัน อาราม ที่อนาถปิณฑิกคฤหบดีสร้างถวายเป็นเมืองสาวัตถิ ก็โดยสมัยนั้น สุริยเทวบุตร ถูกล่อลวงให้เข้าจับแล้ว ครั้งนั้น สุริยเทวบุตร ระลึกร ถึงพระผู้มีพระภาค ได้กล่าวคาถานี้ในเวลานั้นว่า

“ข้าแต่พระพุทธเจ้า ผู้แก้แล้วกล้า ขอความนอบน้อมจงมีแด่ พระองค์ พระองค์เป็นผู้หลุดพ้นแล้วในธรรมทั้งปวง ข้าพระองค์ถึง เฉพาะแล้วซึ่งฐานะอันคับขัน ขอพระองค์จงเป็นที่พึ่งแห่งข้าพระองค์ นั้น ฯ”

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงปรารภสุริยเทวบุตรได้ตรัส กะล่อลวงให้ด้วยพระคาถาว่า

“สุริยเทวบุตร ถึงตถาคตผู้เป็นพระอรหันต์ ว่าเป็นที่พึ่ง ดูก รราหู ท่านจงปล่อยสุริยะ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นผู้อนุเคราะห์แก่ โลก สุริยะใดเป็นผู้ส่องแสง กระทำความสว่างในที่มืดมิด มีสัจฐาน

เป็นวงกลม มีเดชสูง ดูกรราหู ท่านอย่ากลืนกินสุริยนั่น ผู้เที่ยวไปในอากาศ ดูกรราหู ท่านจงปล่อยสุริยะ ผู้เป็นบุตรของเรา ฯ”

ลำดับนั้น อสุรินทราหู ปล่อยสุริยเทวบุตรแล้ว มีรูปอันกระหืดกระหอบ เข้าไปหาอสุรินทเวปจิตติถึงที่อยู่ ครั้นแล้วก็เป็นผู้เศร้าสลด เกิดขนลุกชูชัน ได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

อสุรินทเวปจิตติ ได้กล่าวกะอสุรินทราหู ผู้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ด้วยคาถาว่า

“ดูกรราหู ทำไมหนอ ท่านจึงกระหืดกระหอบ ปล่อยพระสุริยะเสีย ทำไมหนอ ท่านจึงมีรูปเศร้าสลด มายืนกลัวยู่ ฯ”

อสุรินทราหู กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถูกขัดด้วยคาถาของพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ฟังปล่อยพระสุริยะ ศีรษะของข้าพเจ้าพึงแตกเจ็ดเสี่ยง มีชีวิตอยู่ ก็ไม่พึงได้รับความสุข ฯ”

บทวัฏฏกปริตร

วัฏฏกปริตร เป็นเรื่องราวในอดีตชาติของพระพุทธองค์ เมื่อครั้งถือกำเนิดเป็นลูกนกคุ้ม แล้วทำปริตรป้องกันตนเองจาก ไฟป่า ปรากฏอยู่ในพระสูตรต้นตปิฎก จรียาปิฎก และวัฏฏกชาดก อรรถกถาชาดก

วัฏฏกปริตร เป็นพระปริตรที่กล่าวอ้างคุณ คือศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ และสัจจะ ของพระพุทธเจ้า ในอดีตทั้งหลาย แล้วน้อมเอาพระพุทธานุคุณดังกล่าว มาบังเกิดเป็น อานุภาพ ปกป้องคุ้มครองอันตรายอันจะเกิดจากไฟทั้งหลาย ให้เกิด ความสุขสวัสดิ์แก่ชีวิต การสวดคาถานี้ ก็เพื่อเป็นการป้องกัน อันตรายอันเกิดจากไฟ (ป้องกันอัคคีภัย) และเหตุเดือดร้อนวุ่นวาย นานาประการ ให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข

วิญญกปริตร

อตถิ โลเก สีละकुโณ
 เตนะ สัจจนะ กาหามิ
 อาวัชชิต์วา อัมมะพะลัง
 สัจจะพะละมะวัสสาเย
 สันติ ปักขา อะปัตตะนา
 มาตา ปิตา จะ นิกขันตา
 สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง
 วัชเชสิ โสพะสะ กะรีสานิ
 สัจจนะ เม สะโม นัตถิ

สัจจัง โสเจยยะนุททะยา
 สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง
 สะริต์วา ปุพพะเก ชินะ
 สัจจะกิริยะมะกาสะหัง
 สันติ ปาทา อะวัญจะนา
 ชาตะเวหะ ปะฏิกกะมะ
 มะหาปัชชะลิโต สิขี
 อุทะกัง ปัต์วา ยะถา สิขี
 เอสา เม สัจจะปาระมีติ ฯ

คำแปล

คุณคือศีล สัจจะ ชีวิตที่สะอาด และความเอื้ออาทร มีอยู่ใน
 โลก ด้วยความสัตย์นั้น ข้าพเจ้า จักกระทำสักกิริยาอย่างยอดเยี่ยม
 ข้าพเจ้าขอน้อมรำลึกถึงพลาณภาพแห่งพระสัทธรรม น้อมรำลึกถึง
 พระพุทธเจ้า ผู้ทรงพิชิตมารในอดีต ยึดมั่นในกำลังแห่งสัจจะที่
 ข้าพเจ้ามีอยู่ จึงขอทำสักกิริยา ว่า

ปีกทั้งสองข้างของข้าพเจ้า มีอยู่ แต่ก็ยังไม่แข็งแรงพอที่จะ
 บินได้ เท้าทั้งสองข้างของข้าพเจ้า มีอยู่ แต่ก็ยังไม่แข็งแรงพอที่จะ

เดินได้ พ่อแม่ก็พากันบินหนีไฟออกไปเสียแล้ว พระเพลิงเอย ขอท่าน
จงดับเสียเถิด

พร้อมกับเมื่อข้าพเจ้ากระทำสักการียา เปลวเพลิงที่ลุกโชน
รุ่งโรจน์ใหญ่หลวงนัก ก็กลับเวิ่นที่ไว้ ๑๖ กรีส เหมือนเปลวไฟตกถึง
น้ำแล้วมอดดับ ฉะนั้น

ไม่มีผู้ใดเสมอด้วยสักจะของข้าพเจ้า นี่คือสักการีมีของ
ข้าพเจ้า ฯ

บทอนุสรณปาฐะ

บทติปิ โส เป็นเนื้อความส่วนหนึ่งในธัชคสูตร ว่าด้วย อาณาภพแห่งการน้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย คือพระพุทฺธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ให้เกิดกำลังใจในการเผชิญปัญหาและอุปสรรคนานาประการ โดยพระพุทฺธองค์ทรงนำเรื่องการทำสงครามระหว่างเทพกับอสูรมาเป็นข้อเปรียบเทียบ เพื่อเตือนให้พระภิกษุผู้ไปทำความเพียรอยู่ตามป่าเขาถ้ำเฝ้าไพรอันเงียบสงัด ห่างไกลจากผู้คนสัญจรไปมา การอยู่ท่ามกลางป่ากว้างดงลึก ของพระภิกษุผู้เป็นปุถุชนเช่นนั้น ย่อมจะก่อให้เกิดความหวาดกลัวจนพองสยองเกล้า เมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัว พระพุทฺธองค์ ทรงแนะนำให้พระภิกษุระลึกถึงธง คือ พระพุทฺธคุณ พระธรรมคุณ หรือพระสังฆคุณ ก็จะสามารถข่มใจระงับความหวาดกลัว บำเพ็ญเพียรต่อไปได้

อนุสรณปาฐะ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชา-
จะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู, อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,
สัสตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

สீวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิภูทิกโก อากาสิโก,
เอหิภัสสโก, โอปะนะยโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ ฯ (อ่านว่า
วิญญูหิติ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน
ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง จัตตาริ
ปุริสะยุดานิ อัญญะ ปุริสะปุคคะลา, เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย, อัญชะลิกะระณียะ, อนุตตะรัง
ปัญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

คำแปล

เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจาก
กิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ทรงถึงพร้อมด้วยวิชาและ
จรรยา เสด็จไปดีแล้ว ทรงรู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง สามารถฝึกบุรุษที่
สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า ทรงเป็นครูของเหล่าเทวดาและ

มนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม ทรงมีความสามารถในการจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ฯ

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว ผู้ศึกษา และปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล สามารถแนะนำผู้อื่นให้มาพิสูจน์ได้ว่า “ท่านจงมา ดูเถิด” ควรน้อมนำเข้ามาไว้ในตัว ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ฯ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว ปฏิบัติตรงแล้ว ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์ ปฏิบัติเหมาะสมได้แก่ บุคคลเหล่านี้คือ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงลำดับได้ ๘ ท่าน นั่นแหละ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งเป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขาน้อมนำมาบูชา ควรแก่สักการะที่เขาเตรียมไว้ต้อนรับ ควรรับทักษิณาทาน เป็นผู้ที่ยุติบุคคลทั่วไปควรให้ความเคารพ เป็นเนืองนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ฯ

บทอาณานาถปริตร

อาณานาถปริตร เป็นปริตรที่ทำจากตุมมหาราช ผูกขึ้นที่อาณานาถนคร อันเป็นหนึ่งในจำนวนเทพนคร ๑๑ แห่ง ที่ถูกนิรमितขึ้น ในอากาศ ของเหล่าเทวดาในสวรรค์ชั้นจาตุมมหาราชิกา พระปริตรนี้ จึงถูกเรียกว่า อาณานาถปริตร ตามชื่อเทพนครที่ผูกขึ้นนั้น

อาณานาถปริตรนี้ เป็นคาถาที่ทำจากตุมมหาราช ผูกขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องป้องกันเหล่ามนุษย์บางพวก ที่ไม่หวังดีต่อพระสงฆ์สาวกของพระพุทธองค์ที่ไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร เมื่อไม่มีอะไรป้องกันเหล่ามนุษย์ที่ไม่เลื่อมใส ก็จะรบกวน เบียดเบียน ทำให้เกิดความลำบาก ทำวามหาราชจึงได้แสดงเครื่องป้องกันรักษาชื่อ อาณานาถปริรักษ์ นี้ไว้

อาณานาถปริรักษ์นี้ มีอานุภาพ ๒ ประการ คือ (๑) มีอานุภาพในการทำให้มนุษย์ที่ไม่เลื่อมใส ให้เกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา (๒) มีอานุภาพในการคุ้มครองป้องกันไม่ให้มนุษย์ที่ไม่เลื่อมใส จบต้องสิ่งสู่ เบียดเบียน ประทุษร้าย ทำให้ได้รับความลำบากเดือดร้อน

สำหรับอาณานาถปริตร ที่พระสงฆ์ใช้สวดในปัจจุบันเป็นบทย่อที่บูรพาจารย์ได้นำเอาคาถานมัสการพระพุทธเจ้าในอดีต

ที่ท้าวเวสสุวัณ แสดงไว้เฉพาะพระพักตร์พระพุทธรองค์ มาอ้างเป็น
 สัจจกิริยา ให้เกิดเป็นอานุภาพในการคุ้มครอง ป้องกัน รักษา ตาม
 คำของท้าวจตุโลกบาล ถ้าอมนุษย์ตนใด เบียดเบียนผู้ที่เจริญ
 อาณานาถียปริตรให้ได้รับความลำบาก อมนุษย์ตนนั้น ก็จะได้รับ
 การลงโทษ จากเหล่าเทพทั้งหลาย

อาณานาถียปริตร

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ
 สิจิสสะปิ นะมัตถุ
 เวสสะภุสสะ นะมัตถุ
 นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ
 โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ
 กัสสะปัสสะ นะมัตถุ
 อังคีระสัสสะ นะมัตถุ
 โย อิมัง อัมมะมะเทเสสิ
 เย จาปิ นิพพุตา โลเก
 เต ชะนา อะปิสุณา
 หิตัง เทวะมะนุสสานัง
 วิชชาจะระณะสัมปันนัง
 วิชชาจะระณะสัมปันนัง

จักขุมันตัสสะ สิริมะโต
 สัพพะภูตานักัมปิโน
 นันทะกัสสะ ตะปัสสิโน
 มาระเสนปปะมัททิโน
 ภัร่าหะณัสสะ วุสีมะโต
 วิปะมุตตัสสะ สัพพะธิ
 สักกยะปุตตัสสะ สิริมะโต
 สัพพะทุกขาปะนุทะนัง
 ยะถาภูตัง วิปัสสิสสุ
 มะหันตา วีตะสาระทา
 ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง
 มะหันตัง วีตะสาระทัง
 พุทฺธัง วันทามะ โคตะมันติ ฯ

คำแปล

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **วิปัสสี** ผู้มี
พระปัญญาจักขุ ผู้ทรงพระสิริ

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **สิขี** ผู้ทรง
อนุเคราะห์แก่สัตว์ทั้งปวง

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **เวสสภู** ผู้ทรง
ชำระล้างกิเลสแล้ว ทรงมีความเพียรเป็นเครื่องแผดเผากิเลส

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **กกุสันธะ** ผู้ทรง
ยำยิพญามาร และเหล่าเสนามารได้แล้ว

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **โกนาคมนะ** ผู้ทรง
ละบาปได้แล้ว ทรงสิ้นสุดการประพฤติพหุพหุจรริแล้ว

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **กัสสปะ** ผู้ทรง
พ้นจากกิเลสทั้งปวง

ขอนอบน้อม แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า **อังคิรส** โอรสแห่ง
ศากยราช ผู้ทรงพระสิริ ทรงแสดงธรรม เพื่อบรรเทาทุกข์ทั้งปวงนี้

อนึ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใด ที่ดับกิเลสแล้วในโลก
เห็นแจ้งธรรมตามความเป็นจริง พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น หามิ
วาจาต่อเสียดไม้ เป็นผู้มีคุณอันยิ่งใหญ่ ปราศจากความครั่นคร้าม

เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลายนอบน้อมอยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้า
พระองค์ใด ผู้เป็นโคตมโคตร ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์

ทั้งหลาย ทรงถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ ผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่
ทรงปราศจากความครั่นคร้าม ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอนมัสการ
พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้โคตรมโคตร ผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชา
และจรณะ ฯ

อังคุลิมาลปริตร

ยะโตหัง ภะคินิ อะริยาเย ชาตียา ชาโต, นาภิขานามิ
สัจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา ฯ เตนะ สัจจะนะ โสตถิ เต โทตุ
โสตถิ คัมภัสสะ ฯ

บทโพชฌังคปริตร

โพชฌังคปริตร เป็นปริตรที่โบราณจารย์ นำเอาโพชฌังคสูตร ทั้ง ๓ สูตร คือ ๑. มหากัสสปโพชฌังคสูตร ๒. มหาโมคคัลลานโพชฌังคสูตร ๓. มหาจุนทโพชฌังคสูตร มาประพันธ์เป็นคาถา เรียกว่า โพชฌังคปริตร โดยน้อมเป็นสัจจกิริยา เพื่อให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บเกิดเป็นความสุขสวัสดิ์

เนื้อหาโพชฌังคสูตรทั้ง ๓ นั้น กล่าวถึงหลักธรรมที่ทำให้พระพุทธรองค์ตรัสรู้ ๗ ประการ คือ ๑. สติ ความระลึกได้ ๒. ธัมมวิจยะ การเลือกเฟ้นธรรม ๓. วิริยะ ความเพียร ๔. ปีติ ความอิ่มใจ ๕. ปัสสัทธิ ความสงบ ๖. สมาธิ ความตั้งใจมั่น ๗. อุเบกขา ความวางเฉย

โบราณจารย์ ได้นำเอาโพชฌังคสูตรทั้ง ๓ นี้ มาประพันธ์เป็นคาถาสำหรับเจริญภาวนา โดยอ้างเป็นสัจจกิริยา เพื่อให้พระปริตรเป็นธรรมโอสธ บังเกิดพุทธานุภาพ ขจัดโรคภัยไข้เจ็บให้อันตรธานหายไป เกิดเป็นความสุข สวัสดิ์ ภายหลังได้เกิดความนิยมว่า เมื่อเจ็บป่วย ไม่สบาย ก็จะสวดโพชฌังคปริตร ซึ่งเป็นทั้งโอสธ เป็นทั้งมนต์ เมื่อมีผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้าน เจ็บป่วย เป็นไข้หนัก ก็จะนิมนต์พระสงฆ์มาสวดโพชฌังคปริตรให้ฟัง หรือไม่ลูกหลานก็จะสวดโพชฌังคปริตรให้ฟัง แม้ในงานทำบุญอายุ พระสงฆ์ก็จะสวด

พระปริตรบทนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครอง ป้องกัน ไม่ให้เกิดโรคร้าย ไข้เจ็บและให้มีอายุยืน ผู้ไม่ต้องการเจ็บป่วย และปรารถนา ความเป็นผู้มีอายุยืน โดยปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บ จึงควรเจริญโพชฌังคปริตรตามแบบอย่างพุทธสาวก

โพชฌังคปริตร

โพชฌังโค สติสังขาโต
วิริยัมปติปัสสัทธิ-

สมาธูปเอกะโพชฌังคา

มุนินา สัมมะทักขาทา

สังวัตตันติ อะภิญญายะ

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

เอกัสมิัง สะมะเย นาโถ

คิลานะ ทุกฺขิตะ ทิสฺสวา

เต จะ ตัง อะภินันทิตฺวา

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

เอกะทา อัมมะราชาปี

จุนทตฺเถเรนะ ตัญญูวะระ

อัมมานัง วิจะโย ตะถา

โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร

สัตเตเต สัพพะทสฺสีนา

ภาวิตา พะหุสสีกะตา

นิพพานายะ จะ โพธิยา

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง

โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ

โรคา มุจจิงสุ ตังขะณ

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

เคลัญญูนาภิปิโธ

ภะณาเปตฺวานะ สาทะรัง

สัมโมทิตฺวา จะ อาพาธา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
ปะทีนา เต จะ อาพาธา
มัคคาหะตะกิเลสา วะ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ตัมहा วृกฺฐาสี ฐานะโส
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ
ติณณันนัมปิ มะเหลสินัง
ปัตตานุปัตตติธัมมะตัง
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

คำแปล

โพชฌงค์ ๗ ประการ คือ ๑. สติ ความระลึกได้ ๒. ธัมมวิจยะ การเลือกเฟ้นพิจารณาธรรม ๓. วิริยะ ความเพียร ๔. ปีติ ความอิ่มใจ ๕. ปัสสัทธิ ความสงบ ๖. สมาธิ ความตั้งใจมั่น ๗. อุเบกขา ความวางเฉยเหล่านี้ เป็นธรรมที่พระมุนีเจ้า ผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวง ตรัสไว้ชอบแล้ว บุคคล อบรมฝึกฝนให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้อย่างเพื่อตรัสรู้ และเพื่อพระนิพพาน ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่าน ทุกเมื่อ

สมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้าทอดพระเนตรเห็นพระโมคคัลลานะ และพระกัสสปะ อาพาธ ได้ความลำบาก จึงทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ประการ ให้ท่านทั้งสองฟัง ท่านทั้งสองต่างชื่นชม ยินดีพระธรรมเทศนานั้น แล้วกลับหายจากโรคทันที ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่าน ทุกเมื่อ

ครั้งหนึ่ง องค์พระธรรมราชาเอง ทรงพระประชวร รับสั่งให้
พระจันทะเถระ กล่าวโพชฌงค์ ๗ ประการนั้น ถวายโดยเคารพ ทรง
บันเทิงพระทัยแล้ว หายจากพระประชวรนั้น ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความ
สวัสดี จงมีแก่ท่าน ทุกเมื่อ

แท้จริงแล้ว อาพาธเหล่านั้น ของท่านผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่
ทั้ง ๓ อันตรธานไป ไม่กลับเป็นอีก เหมือนอริยมรรค กำจัดกิเลส
ลงราบแล้วไม่เกิดอีกเป็นธรรมดา ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความ
สวัสดี จงมีแก่ท่าน ทุกเมื่อ ฯ

บทอภยปริตร

อภยปริตร เป็นคาถาแห่งการให้อภัยและโอโหสิกรรมใน
เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในชีวิตและสังคม เนื้อหาของบท
อภยปริตรกล่าวถึงการตั้งจิตน้อมเอาอานุภาพแห่งคุณพระรัตนตรัย
ช่วยบำบัดปลดเปลื้องร้าย อันเกิดจากสิ่งที่ไม่สบายใจ บาป
เคราะห์ผืนร้ายและสิ่งอันเป็นอุปมงคลทั้งหลาย ทั้งปวง ให้พินาศไป

อภัยปริตร

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทุสสุปิณัง อะกันตัง
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทุสสุปิณัง อะกันตัง
ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทุสสุปิณัง อะกันตัง
สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

คำแปล

ล้างร้ายใด อัปมงคลใด เสียงนกที่น่าสะพรึงกลัวใด เคราะห์
ร้ายและฝันร้าย ที่ไม่น่าปรารถนาใด ด้วยพุทธานุภาพ ขอความ
เลวร้ายทั้งปวงนั้น จงพินาศไปสิ้น

กลางร้ายใด อัมมกคลใด เสียงนกที่น่าสะพรึงกลัวใด เคราะห์
ร้ายและฝันร้าย ที่ไม่น่าปรารถนาใด ด้วยธรรมานุภาพ ขอความ
เลวร้ายทั้งปวงนั้น จงพินาศไปสิ้น

กลางร้ายใด อัมมกคลใด เสียงนกที่น่าสะพรึงกลัวใด เคราะห์
ร้ายและฝันร้าย ที่ไม่น่าปรารถนาใด ด้วยสังฆานุภาพ ขอความ
เลวร้ายทั้งปวงนั้น จงพินาศไปสิ้น ฯ

บทสักกัตวา

บทที่น้อมนำคุณพระรัตนตรัยเพื่อให้เกิดเป็นธรรมโอสภ
ขจัดทุกข์โศกโรคภัย

สักกัตวา พุทธะระตะนัง
หิตัง เทวะมะนุสสานัง
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ

สักกัตวา อัมมะระตะนัง
ปะริพาหุปะสะมะนัง
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ
สักกัตวา สังฆะระตะนัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ

โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
พุททะเตเชนะ โสตถินา
ทุกขา วุปะสะเมนตุ เต
โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
อัมมะเตเชนะ โสตถินา
ภะยา วุปะสะเมนตุ เต
โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
สังฆะเตเชนะ โสตถินา
โรคา วุปะสะเมนตุ เต ฯ

คำแปล

เพราะทำความเคารพพระพุทธันตะ ซึ่งเป็นประหนึ่งโอสธ
อันประเสริฐเยี่ยมยอด เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยเดช
แห่งพระพุทธเจ้า ขอให้อันตรายทั้งหลาย ทั้งปวง จงพินาศไปสิ้น
ขอให้ทุกข์ทั้งหลายของท่าน จงสงบไปโดยดี

เพราะทำความเคารพพระธรรมันตะ ซึ่งเป็นประหนึ่งโอสธ
อันประเสริฐเยี่ยมยอด อันเป็นเครื่องระงับความเร่าร้อน ด้วยเดช
แห่งพระธรรม ขอให้อันตรายทั้งหลาย ทั้งปวง จงพินาศไปสิ้น
ขอให้ภัยทั้งหลายของท่าน จงสงบไปโดยดี

เพราะทำความเคารพพระสังฆันตะ ซึ่งเป็นประหนึ่งโอสธ
อันประเสริฐเยี่ยมยอด ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา ที่เขาเตรียม
ไว้ต้อนรับ ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์ ขอให้อันตรายทั้งหลาย ทั้งปวง
จงพินาศไปสิ้น ขอให้โรคทั้งหลายของท่าน จงสงบไปโดยดี

บทนัตถิ เม

บทที่น้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย อ้าเป็นสัจวาจา เพื่อให้
เกิดชัยมงคล

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง	พุทโธ เม สรรณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง	ธัมโม เม สรรณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง	สังโฆ เม สรรณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ

คำแปล

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธรเจ้าทรงเป็นที่พึ่งอัน
ประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของ
ข้าพเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของ
ข้าพเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทยังกิญจิ

บทที่นี้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยซึ่งเป็นรัตนะที่มีพลาณภาพ
สูงสุกกว่ารัตนะทั้งมวลในโลก เพื่อให้เกิดความสวัสดีมงคล

ยังกิญจิ รัตนัง โลเก	วิษะติ วิวัธัง ปุณฺ
รัตนัง พุทธะสะมัง นัตถิ	ตัสมา โสถถิ ภาวันตุ เต
ยังกิญจิ รัตนัง โลเก	วิษะติ วิวัธัง ปุณฺ
รัตนัง อัมมะสะมัง นัตถิ	ตัสมา โสถถิ ภาวันตุ เต
ยังกิญจิ รัตนัง โลเก	วิษะติ วิวัธัง ปุณฺ
รัตนัง สังฆะสะมัง นัตถิ	ตัสมา โสถถิ ภาวันตุ เต ฯ

คำแปล

รัตนะอย่างใดอย่างหนึ่งมากมาย บรรดาในโลก รัตนะนั้น
เสมอด้วยพระพุทธเจ้าหาไม่ เพราะเหตุนั้น ขอท่านจงประสบแต่
ความสุขสวัสดิ์

รัตนะอย่างใดอย่างหนึ่งมากมาย บรรดาในโลก รัตนะนั้น
เสมอด้วยพระธรรมเจ้าหาไม่ เพราะเหตุนั้น ขอท่านจงประสบแต่
ความสุขสวัสดิ์

รัตนะอย่างใดอย่างหนึ่งมากมาย บรรดาในโลก รัตนะนั้น
เสมอด้วยพระสงฆ์เจ้าหาไม่ เพราะเหตุนั้น ขอท่านมีแต่ความสุข
สวัสดิ์ ฯ

บทมงคลจักรวาลใหญ่

คำว่า “มงคลจักรวาล” ซึ่งเป็นนามของมนต์บทนี้นั้น เป็นชื่อของจักรวาลที่เราอยู่อาศัยนี้ ด้วยว่า จักรวาลนั้นมีหลายจักรวาลด้วยกัน แต่สำหรับจักรวาลนี้ เรียกว่า “มงคลจักรวาล” เพราะเป็นจักรวาลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสูติ ตรัสรู้ แสดงธรรมสั่งสอน เวไนยสัตว์และเสด็จดับขันธปรินิพพาน อยู่ในจักรวาลนี้ ดังนั้น จักรวาลนี้จึงเรียกว่า “มงคลจักรวาล” คือเป็นจักรวาลที่รวมอยู่แห่งสรรพมงคลอันสูงสุดทั้งสิ้น

ในมงคลจักรวาลใหญ่นี้ ในตอนต้นและตอนกลาง ได้ประมวลและอัญเชิญพระคุณสมบัติของพระพุทธเจ้าทั้งหมด ซึ่งเป็นมงคลอันวิเศษ และอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งมวล ให้ช่วยอภิบาลรักษา บันดาลให้เกิดสิริสุขทุกประการ กำจัดทุกข์โศกโรคภัย อุบัติวันตรายให้พินาศไป ในตอนท้ายก็ขออานุภาพของเทพยดา ช่วยตามรักษาอีกด้วย

มงคลจักรวาลใหญ่

สิริอิติมะติเตโชชยะสิทธิมะทิตถิมะหาคุณาเปริมิตะ-
 ปุญญาธิการัสสะ สัพพันตะรายะนิวาระณะสมัตถัสสะ ภาคะวะโต
 อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ทวัตติงสะมะหาปุริสะลักกะณา-
 นุภาเวนะ อะสีตยานุพัถัณฺชนานุภาเวนะ อัญจุตตะระสะตะ-
 มังคะลानุภาเวนะ ฉัพพันณะรังสิยานุภาเวนะ เกตุมาลानุภาเวนะ
 ทะสะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะอุปะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะ-
 ประมัตถะปาระมิตานุภาเวนะ สีละสะมาธิปัญญานุภาเวนะ
 พุทธานุภาเวนะ อัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ เตชานุภาเวนะ
 อิทธานุภาเวนะ พะลानุภาเวนะ เญยยะอัมมานุภาเวนะ จะตุรา-
 สีสิตะหัสสะอัมมกัณฺธานุภาเวนะ นวะโลกุตตะระอัมมานุภาเวนะ
 อัญฐักกะมัคคานุภาเวนะ อัญฐะสะมาปัตติยานุภาเวนะ
 ฉะพะภิญญานุภาเวนะ จะตุสัจจะญาณานุภาเวนะ ทะสะพะละ-
 ญาณานุภาเวนะ สัพพัญญะตะญาณานุภาเวนะ เมตตากะรุณามุทิตา-
 อุเปกขานุภาเวนะ สัพพะปะริตตานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะ-
 สะระณานุภาเวนะ ตยหัง สัพพะโรคะโสภุภัพพะวะทุกขะโทมะนัส-
 สุปายาสา วินัสสันตุ สัพพะอันตะรายาปิ วินัสสันตุ สัพพะสังกัปปา
 ตยหัง สะมิขณฺณตุ ทิฆายุตตา ตยหัง โทตุ สะตะวัสสะชีเวนะ สะมังคิโก
 โทตุ สัพพะทา. อากาสะปัพพะตะวะนะภูมิกังคามาสะมุททา
 อารักกะกา เทวะตา สะทา ตุมहे อะนุรักขันตุ ฯ

คำแปล

ด้วยอานุภาพแห่งลक्षणมหาบุรุษ ๓๒ ประการ ด้วยอานุภาพแห่งพระอนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ ด้วยอานุภาพแห่งมงคล ๑๐๘ ประการ ด้วยอานุภาพแห่งพระฉัพพินฺณรังสี ด้วยอานุภาพแห่งพระเกตุมาลา ด้วยอานุภาพแห่งการบำเพ็ญพระบารมี ๑๐ ทศ ด้วยอานุภาพแห่งการบำเพ็ญพระอุปบารมี ๑๐ ทศ ด้วยอานุภาพแห่งการบำเพ็ญพระปรมัตถบารมี ๑๐ ทศ ด้วยอานุภาพแห่งศีล สมาธิ และปัญญาของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระบุญญาธิการ อันกำหนดปริมาณมิได้ด้วยพระสิริ พระวิริยะ พระปัญญา พระเดช และความสำเร็จชัยชนะ ผู้ทรงสามารถป้องกันสรรพอันตราย ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธรัตนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมรัตนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระสังฆรัตนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระเดช ด้วยอานุภาพแห่งพระฤทธิ์ ด้วยอานุภาพแห่งพระกำลัง ด้วยอานุภาพแห่งพระญะยธรรม ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมขันธ ๘ หมื่น ๔ พัน ด้วยอานุภาพแห่งโลกุตตรธรรม ๙ ด้วยอานุภาพแห่งอริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยอานุภาพแห่งสมาบัติ ๘ ด้วยอานุภาพแห่งอภิญา ๖ ด้วยอานุภาพแห่งญาณในสัง ๔ ด้วยอานุภาพแห่งพระทศพลญาณ ด้วยอานุภาพแห่งพระสัพพัญญุตญาณ ด้วยอานุภาพแห่งเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ด้วยอานุภาพแห่งพระปริตรทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งความระลึกถึงพระรัตนตรัย

ขอโรค ความเศร้าโศก ความอุปัทว ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ และความคับแค้นใจทั้งปวงของท่านจงสิ้นสูญไป แม้อันตรายทั้งปวง จงสิ้นสูญไป ขอความดำริทั้งปวงของท่านจงสำเร็จด้วยดี ขอความ เป็นผู้มียายุยืนจงมีแก่ท่าน ขอท่านจงมีความสมบูรณ์ เพียบพร้อม ด้วยการดำรงชีวิตอยู่ ๑๐๐ ปีตลอดกาล ขอทวยเทพทั้งหลาย ผู้คุ้มครองที่สถิตอยู่ ในอากาศบรรพตไพโรสณฑ์ ภูมิสถานแม่น้ำคงคา และมหาสมุทร จงคอยตามรักษาท่านทั้งหลายทุกเมื่อเกิด.

บทรตนนัตตยัปปภาวากิยาจนคาถา

รตนนัตตยัปปภาวากิยาจนคาถา เป็นคาถาที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้น โดยขอ อานุภาพพระศรีรัตนตรัยอันบริสุทธิประเสริฐ ได้กำจัดอุปสรรค อันตราย บันดาลความสมบูรณ์ ความสุขสวัสดิ์ให้เกิดมีแก่สยาม ประเทศ และขอเทวานุภาพให้คุ้มครองรักษาอีกด้วย

รตนัตตยัปปภาวากิยาจนคาถา

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ
 มะหาสังฆัง ปะโพเธสิ
 พุทธโธ ธัมโม สังโฆ จาติ
 อัญญะมัญญาวีโยคา วะ
 พุทธโธ ธัมมัสสะ โพเธตา
 สังโฆ จะ สาวะโก พุทธัสสะ
 วิสุทธัง อุตตะมัง เสฏฐัง
 สังวัตตะติ ปะสันนानัง
 สัมมา ปะฏิปชัชนตานัง
 วิสุทธิ สัพพะกเลเสหิ
 นิพพานัง ปะระมัง สุธัญญัง
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 ระตะนัตตะยานภาเวนะ
 อุปัททะวันตะรายา จะ
 มา กะทาจิ สัมมุสิงสุ
 อาโรคิยะสุขัญญะจะ
 ตัพพัตถัญญะจะ สัมปัตติโย
 ภาวันตุ สัมปะวัตตันตุ

อุตตะมัง ธัมมะมัจฉะคา
 อิจเจตัง ระตะนัตตะยัง
 นานาโหนดัมปิ วัตถุโต
 เอกิภูตัมปะนัตถะโต
 ธัมโม สังฆะนะ ธาโรโต
 อิจเจกาพัทธะเมวิทัง
 โลกัสมิง ระตะนัตตะยัง
 อัตตะโน สุทธิกามินัง
 ปะระมาเย วิสุทธิยา ฯ
 โหติ ทุกเขหิ นิพพุติ
 นิพพานัง ปะระมัง สุขัง
 สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา ฯ
 ระตะนัตตะยะเตชะสา
 อุปะสัคคา จะ สัพพะโส
 รัฏฐัง สยามานะเมวิทัง
 ตะโต ทีฆายูตาปิ จะ
 สุขัง สัพพัตถะ โสถถิ จะ
 สยามานัง รัฏฐะปาalinัง

เต จะ รัฏฐัญจะ รักขันตุ
สัยามานัง รัฏฐะปาสีหิ
สิทธิมะตถุ สิทธิมะตถุ
เอตัสมิง ระตะนัตตะยัสมิง

สัยามะรัฏฐิกะเทวะตา
ธัมมามีเสหิ ปุชิตา
สิทธิมะตถุ อิทัง พระลััง
สัมปะสาทะนะเจตะโส ฯ

คำแปล

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ ได้บรรลุธรรมอันอุดม
ยังสงฆ์หมู่ใหญ่ให้ตรัสรู้แล้ว หมวดสามแห่งรัตนะนี้อย่างนี้ แม้เป็น
ต่างกันโดยวัตถุว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ ดังนี้ แต่เป็นอย่างเดียวกัน
โดยเนื้อความ เพราะไม่พรากรากจากกันและกันได้ พระพุทธเจ้าเป็น
ผู้ตรัสรู้พระธรรม พระธรรมอันพระสงฆ์ทรงจำไว้ พระสงฆ์ก็เป็น
สาวกของพระพุทธเจ้า พระรัตนตรัยเนื่องเป็นอันเดียวกันอย่างนี้
นั่นเทียว

พระรัตนตรัยนี้ เป็นของหมดจดอุดมประเสริฐในโลก ย่อม
เป็นไปพร้อมเพื่อความหมดจดอย่างยิ่ง แก่สัตว์ทั้งหลายผู้เลื่อมใส
แล้ว ผู้ใคร่ซึ่งความหมดจดแก่ตนผู้ปฏิบัติอยู่โดยชอบ ความหมดจด
จากสรรพกิเลสทั้งหลาย ย่อมเป็นความดับจากทุกข์ทั้งหลาย ความ
ดับเป็นธรรมสูงอย่างยิ่ง ความดับเป็นสุขอย่างยิ่ง ด้วยความกล่าว
คำสัจนี้ ขอความสวัสดิจึงมีในกาลทั้งปวง

ด้วยอานุภาพแห่งพระรัตนตรัย ด้วยเดชแห่งพระรัตนตรัย
อุปัทวะและอันตรายทั้งหลายด้วย ความขัดข้องทั้งหลายด้วย อย่าได้
พ้องพานสยามรัฐนี้ ในกาลไหนๆ เลย สุขเกิดแต่ความเป็นคนไม่มี
โรคด้วยนั้นเทียว แต่นั่น แม้ความเป็นผู้มีอายุยืนด้วย ความสมบูรณ์
แห่งวัตถุทั้งหลายเหล่านั้นด้วย ความสุขสวัสดิ์ในเหตุทั้งหลายทั้งปวง
ด้วย จงมี จงเป็นไปพร้อม แก่รัฐบาลสยามทั้งหลาย ขอเหล่าเทพา
ผู้ดำรงอยู่ในสยามรัฐ อนุรักษ์บาลสยามบูชาแล้วด้วยธรรมพลี และ
อามิสพลีทั้งหลาย จงรักษาซึ่งรัฐบาลสยามนั้นด้วย ซึ่งแว่นแคว้นด้วย
ขอผลแห่งจิตอันเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็น
ผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ เทอญ ฯ

บทสุขาภิยาจนคาถา

สุขาภิยาจนคาถา เป็นคาถาที่สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ฉิม)
วัดโมลีโลกยาราม แต่งขึ้น โดยอ้างอิงอานุภาพพระปริตรที่ได้สวด
สาธยายแล้วนั้น เพื่อให้เกิดความสุขสิริสวัสดิ์ในราชตระกูล ขอให้
เทพยดาทั้งมวลคุ้มครองรักษา ให้ฝนตกต้องตามฤดูกาลเกิดความ
ผาสุกชุ่มเย็นแก่อาณาประชาราษฎร์ทั้งมวล

สุขาภิยาจนคาถา

ยัง ยัง เทวะมนุสสานัง
ตัสสะ ตัสสาณภาวะ
เย เย อารักขกา เทวา
อิมินา ธรรมทานะ
สทา ภัทรานิ ปัสสันตุ
อัปปะมัตตา จะ อัมहेสุ
ยัญจะ โน ภาสमानะ
ตันโน เทวานุโมทนต์
เย วา ชะลาพุชฌิตะชา
อะเวรา โหนตุ สัพเพ เต
ปัสสันตุ อะนะวัชชานิ
จિรัง ติฏฐันตุ โลกัสสิง
ทัสเสนตัง โสตะวันตุนัง
ยวาระ พุทโธติ นามัมปิ
สัมมาเทสิตะธัมมัสสะ
ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ
สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต
วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง

มังคะลัตถายะ ภาสิตัง
โหตุ ราชะกุละ สุขัง
ตัตถะ ตัตถาธิวาสโน
สัพเพ อัมเหติ ปุชิตา
สุจิตา โหนตุ นิพพะยา
สัพเพ รักขันตุ โน สทา
กุละลัง ปะสุตัง พะหุง
จิรัง ติฏฐันตุ สาตะตัง
สังเสทะโชปะปาติกา
อะนีฆา นิรูปัททะวา
มา จะ สาวัชชะมาคะมา
สัมมาสัมพุททะสาสะนัง
มัคคัง สัตตะวิสุทธิยา
โลกะเชฏฐัสสะ สัตถุโน
ปะวัตตะติ มะเหลิโน
ปาณิโน พุททะสาสะเน
กาเล เทโว ปะวัสสะตุ
สะมิทัง เนตุ เมทะนิง

มาตา ปิตา จะ อัคระซัง
เอวัง ธัมเมนะ ราชาน

นิจัจจ รักขันติ ปุตตะกัง
ปะซัง รักขันตุ สัพพะทา ฯ

คำแปล

พระปริตรใดๆ อันเราสวดแล้ว เพื่อประโยชน์แก่มงคล แห่ง
เทพดา และมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยอำนาจแห่งพระปริตรนั้นๆ ขอ
ความสุขจะมีในราชสกุล เทพเจ้าทั้งหลายใดๆ ผู้รักษาเอื้อเพื่อ
ผู้สิงสถิตอยู่ในสถานนั้นๆ ทั้งหมด อันเราบูชาแล้วด้วยธรรมทานนี้
เทพเจ้าทั้งหลายนั้นๆ จงเห็นสิ่งอันเจริญทั้งหลายทุกเมื่อ จงเป็นผู้ถึง
ซึ่งความสุข ปราศจากภัยทุกเมื่อ อนึ่งเหล่าเทพเจ้าทั้งสิ้น จงอย่า
ประมาทแล้วในเรา รักษาเราทุกเมื่อ อนึ่งกุศลอันใดมากอันเราภาซิต
อยู่ ขวานขวายแล้ว เทพเจ้าทั้งหลายจงอนุโมทนากุศลอันนั้นของเรา
จงดำรงอยู่ติดต่อกันสืบกาลนาน

อนึ่งสัตว์ทั้งหลายใด ที่เป็นขลาพุชะกำเนิดในครรภ์มารดา
และที่เป็นอุปปาติกะกำเนิดลอยขึ้น ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายนั้น จงเป็น
ผู้ไม่มีเวร ไม่มีทุกข์ ไม่มีอุปัทวะ เห็นกรรมทั้งหลาย อันหาโทษมิได้
อนึ่งกรรมอันมีโทษ อย่ามาพ้องพานสัตว์เหล่านี้ ขอคำสั่งสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันแสดงมรรคาแก่สัตว์ผู้มีโสตวิญญูญาณธาตุ
เพื่อความหมดจดแก่สัตว์ จงดำรงอยู่ในโลกสืบกาลนาน แม้พระนาม
ว่า พุทธ ดั่งนี้ ของพระศาสดาผู้ประเสริฐในโลก ผู้มีธรรมอันแสดง

แล้วโดยชอบ ผู้แสวงหาซึ่งคุณอันใหญ่ ยังเป็นไปอยู่เพียงใด แม้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงเป็นผู้เลื่อมใสแล้วในพระพุทธศาสนา ผณจงเพิ่มให้อุทกธารตกต้องในกาลโดยชอบ จงนำไปซึ่งเมฆชนิดลให้สำเร็จประโยชน์ เพื่ออันบังเกิดความเจริญแก่สัตว์ทั้งหลาย มารดาและบิดา ย่อมถนอมบุตรน้อย อันบังเกิดในตนเป็นนิตยฉันใด พระราชาทั้งหลาย จงทรงรักษาประชาราษฎร์โดยชอบ ในกาลทั้งปวงฉนนั่น ฯ

บทปรมราชินีนาถาภิตุปสิทธิวรทานคาถา

ปรมราชินีนาถาภิตุปสิทธิวรทานคาถา เป็นคาถาที่มหาเถรสมาคม แต่งถวายพระพรชัยมงคล สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงสถิตในพระราชสถานะ “แม่ของแผ่นดิน” ทรงเป็นศูนย์รวมน้ำใจภักดี ทำให้เกิดความกลมเกลียวพร้อมเพรียงนำพาประเทศไทยให้วิวัฒนาการ เอกราช อภิบาลรักษาประเทศชาติให้ยั่งยืนสถาวร ด้วยเดชานุภาพแห่งพระรัตนตรัย ขอทรงเจริญพระชนมายุยิ่งยืนนาน ทรงปราศจากโรครันตราย นิราษร้างห่างภัยพิบัติอุปัทวทุกข์ ทรงเจริญพระพรณสุข พล ทุกประการ เสด็จสถิตเป็นมิ่งขวัญอันมั่นคงในดวงใจไทยไปตราบกาลนาน

ปรมราชินีนาถาภิติปสัทธวรทานคาถา

ประมะราชินีนาถา	สิริกิตติ มหายุทธสา
ปญญาธิการะสัมปันนา	ทัฬหยานัง สิริวัฑฒะกา
ธัมมิกา ธิติสัมปันนา	สัพพะทา ทิฆะทัสสิณี
สัมพุทเธสาสะเนเยวะ	วิปปะสันเนนะ เจตตะสา
สัมพุทเธมามะกา อัคคา	ภียโย ตัง อุปะถัมภะติ
ทุกขัปปัตเต จะ นิททุกเข	ภะยัปปัตเต จะ นิพภะเย
สัพพะทัยเยปี กาเรติ	มะหาการุญญะเจตตะสา
เมตโตทะเณนะ โตเสติ	ขัมเม เทโวระ เมทะนิง
ยัตถะ อัจโจทะกัง โหติ	ตัง กาเรติ สะโมทะกัง
ยัตถะ อัมโปทะกัง โหติ	ตัง กาเรติ ปะโหนะกัง
ยัง ยัง ภะชะติ ภูมินทา	ตัง ตัง สุขัง ปะกุพพะเต
เย อุปายา กะตา โหนติ	ภาสิตา จาปี จินติตา
สัพเพ เต รัฏฐะวาสีนัง	สุขัตถายะ ปะวัตตะเร
สัมมาอาชีวะเมเตสัง	วิเนติ อุปะถัมภะติ
ภียโย ผาสุวิหารายะ	ธะนาคะมังนุพฺพุตฺตุง
สิปปะอาชีวะเวมฺขณัง	กาเรติ อะนุกัมปะกา
ตัสมา สัมภาวิตา โหติ	ปะชาเย มาตฐาณิยา
สัพพะทัยยา อิมาคัมมะ	สันติมคคานุสาสะกัง

เอกะจิตตา สะมัคคา จะ
รัฏฐัสสะ เอกะรัชชัญจะ
ประมะราชาณีทานิ
อิทิสเ มังคะเล กาลเ
ระตะนัตตะยานุภาเวนะ
ประมะราชาณี เสฏฐา
ทีฆายุกา อะโรคา จะ
วัณญเปตา พะลูเปตา
จินติตา สัพพะจินตปิ
จิจัง รัชเช ปะติฏฐาตุ
เต ปุตตะธิดันตดาโร
ทัยยิกา จะ มะหามัจจา
ทัยยะชาติ วิโรเจตุ
อิทธิง ปโปโปตุ เว पुलลัง
จิจัง โลเก ปะติฏฐาตุ

รัฏฐัง วัฑฒเนติ สัพพะโส
ธัมมะบุญญัญจะ รักขะเร
ปัญจาสิตีสะมายูกา
เทมัสสา ะระมังคะลัง
ระตะนัตตะยะเตชะสา
ทัยยิกานัง มะหาคุณา
นิททุกขา อะกุโตะกะยา
สุจิตา โหตุ สัพพะทา
ปะริปุเรตุ สัพพะโส
ปะติฏฐา ทัยยะวาสินัง
ญาติสาลโหิตา จิเม
สุจิตา โหนตุ สัพพะทา
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
วิรุฬหิง จุตตะรัง สะทา
สัมมาสัมพุทโธสาสะนันติ ฯ

คำแปลคาถาวายพระพรชัยมงคล สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระบวรมหิศร พระราชสมภารเจ้า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงเจริญ พระราช-
อิสริยยศยิ่ง ทรงถึงพร้อมด้วยพระบุญญาธิการ และทรงรุ่งเรืองด้วย
พระราชสิริ เป็นมิ่งขวัญของปวงประชา มีพระราชญาณทัศนะอัน
กว้างไกล และมั่นคงในธรรม มีพระราชศรัทธาเลื่อมใสและได้ทรง
ทำนุบำรุงพระบรมพุทธานุภาพด้วยดีตลอดมา โดยพระฐานะแห่ง
พุทธมามกาแลศาสนูปถัมภิกานันเลิศ ทรงปัดเป่าทุกข์ภัยที่บังเกิดแก่
ชาวไทยให้ดับสูญไปได้ด้วยดี ทรงประทับประคองผู้ที่ประสบภัยพิบัติ
ให้ประสบสวัสดิ์สร้างพ้นจากทุกขภาวะด้วยอำนาจแห่งพระ-
มหากุณาธิคุณ พระเมตตาธรรมประดุจสายฝนฉ่ำอันล้ำค่าจนเมฆนิล
ให้ชุ่มชื้นได้ แม้ในฤดูแล้งอันแห้งผาก ยังพสกนิกรเป็นอันมากให้
รื่นเริงยินดี ทรงบันดาลดุจลยภาพให้บังเกิดมีแก่แหล่งน้ำลำธาร
พระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปยังสถานใดๆ ความสุขสำราญ
ก็บังเกิดได้ ณ สถานนั้นๆ ด้วยบรรดาโครงการอันเนื่องแต่
พระราชเสาวนีย์ และพระราชดำริ ที่ล้วนเป็นไปเพื่อความผาสุก
ร่มเย็นแห่งมหาชน ทรงแนะแนวทางการประกอบสัมมาชีพพร้อมทั้ง
พระราชทานพระบรมราชินูปถัมภ์ ทรงเป็นผู้พระราชทานกำเนิด

กิจการศิลปอาชีพ เพื่อเพิ่มพูนธรรมาสมบัติ เสริมสร้างความอยู่ดีกินดี เหตุฉะนั้น จึงทรงสถิตในพระราชสถานะ “แม่ของแผ่นดิน”

สมเด็จพระบรมพิตร พระราชสมภารเจ้า ผู้ทรงพระคุณอัน ประเสริฐพระองค์นั้น ทรงเป็นศูนย์รวมน้ำใจภักดีในสมานสมัครเป็น หนึ่งเดียว ยังให้เกิดความกลมเกลียวพร้อมเพรียงกันนำพาประเทศ ไทยให้วิวัฒนา สามารถดำรงเอกราช นิติธรรม และแบบแผน ประเพณีอันเหมาะสมแก่การอภิบาลรักษาประเทศชาติให้ยั่งยืน สถาวร

บัดนี้ บรรลุหมากงคฤหาสน์ที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๕ พรรษา ปวงอาตมภาพ ขอถวายพระพรแด่สมเด็จพระบรมพิตร พระราชสมภารเจ้า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรง พระคุณพันที่พรรณนา แก่มหาชนชาวไทย ด้วยเดชานุภาพแห่งคุณ พระรัตนตรัย ขอให้ทรงเจริญพระชนมายุยิ่งยืนนาน ทรงปราศจาก โรคอันตราย นิราสร้างห่างภัยพิบัติอุปัทวทุกข์ ทรงเจริญพระพรหม สุข พล ทุกประการ มีพระราชปณิธานปรารถนาในการใด ของง สัมฤทธิ์ได้สมพระราชประสงค์ เสด็จสถิตเป็นมิ่งขวัญอันมั่นคงใน ดวงใจไทยไปตราบกาลนาน

อนึ่ง ขอพระบรมราชวงศประยูร ทรงบริบูรณ์ด้วยพระชนม- สุขสิริสวัสดิ์ ขอความผาสุกรุ่งโรจน์จงบังเกิดมีแก่สมณพราหมณาจารย์ มุขอำมาตย์ราชมนตรี และประชาชนทั้งปวง ขอประเทศชาติจึงมีแต่

ความเจริญรุ่งเรือง ด้วยความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง และถึงซึ่งความเจริญงอกงามไพบูลย์ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ตลอดกาลทุกเมื่อ ขอพระพุทธศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงจีรังสถิตประดิษฐาน ดำรงมั่นบนโลกนี้ สิ้นกาลนานเทอญ.

บทเทวตายุโยชนคาถา

เทวตายุโยชนคาถา เป็นคาถาส่งเทวดา ใช้อัญเชิญเทวดา กลับวิมาน เมื่อแรกที่จะเจริญพระปริตร ได้มีการชุมนุมเทวดา หรือ อัญเชิญเทวดามา เพื่อฟังการเจริญพระปริตร ซึ่งถือว่าเป็นการแบ่ง ส่วนบุญไปให้สรรพสัตว์ทุกจำพวก ทุกหมู่เหล่า แม้กระทั่งเทวดา ซึ่งมองไม่เห็นตัวก็แผ่เมตตาจิตไปถึงเนื้อความในท่อนแรกของ คาถานี้ เริ่มต้นด้วยการแผ่เมตตาจิตไปในหมู่สัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจาก ทุกข์โศกโรครภัย จากนั้นได้กล่าวเชิญเทวดาให้อนุโมทนา บุญกุศลที่ บำเพ็ญมา ซึ่งก็รวมถึงบุญอันเกิดจากการเจริญพระปริตร เพื่อเทวดา จะได้อานิสงส์แห่งบุญนั้นด้วย ต่อจากนั้นก็เป็นการแนะนำเทวดาให้ เกิดศรัทธาในการให้ทาน รักษาศีลบำเพ็ญภาวนา แล้วเชิญให้เทวดา กลับ ต่อจากนั้น ก็ขออานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย ให้คุ้มครองรักษา

เทวดาอุยโยชนคาถา

ทุกขัปปัตตา จะ นิททุกขา	ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา
โสภัปปัตตา จะ นิสโสกา	โหนตุ สัพเพปิ ปาณิน
เอตตาวะตา จะ อัมहेหิ	สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานุโมทนต์	สัพพะสัมปัตติสัทธินา
ทานัง ทะทนต์ สัทธายะ	สีลัง รักขันตุ สัพเพทา
ภาวณานิระตา โหนตุ	คัจฉันตุ เทเวตาเคตา ฯ
สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา	ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหังตานิัญจะ เตเชนะ	รักขัง พันธามิ สัพพะโส ฯ

คำแปล

ขอสัตว์ทั้งหลายที่ประสบทุกข์ จงเป็นผู้ปราศจากทุกข์ ที่ประสบภัย จงปราศจากภัย ที่ประสบความเศร้าโศก จงสร้างโชค

ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงอนุโมทนาบุญสมบัติ ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายสร้างสมมาแล้วนี้ เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง

ขอเทวดาทั้งหลาย จงให้ทาน รักษาศีล บำเพ็ญภาวนา ด้วยศรัทธาทุกเมื่อ ขอเชิญเทวดาที่มาชุมนุมกลับไปเกิด พระพุทธเจ้าทั้งปวง ล้วนทรงพละกำลัง ด้วยเดชแห่งกำลังของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย และด้วยเดชแห่งกำลังของพระอรหันต์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอน้อมนำเดชทั้งปวงนั้น มาเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ฯ

บทพุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

พุทธชัยมงคลคาถา กล่าวถึงพุทธวิธีที่ทรงเอาชนะมาร ๘ ประการ โดยทรงใช้พระพุทธานุภาพอันไม่ก่อเวรภัย ส่งผลให้ผู้แพ้หันมายอมรับนับถือพระองค์ เชื่อกันว่ามีอานิสงส์ให้ผู้สวดประสบชัยชนะเหนือมารทั้งปวง ดุจดั่งพระพุทธเจ้าทรงมีชัยชนะเหนือมารทั้งที่เป็นมนุษย์และอมมนุษย์ อนึ่ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงนำบทพาหุง (บทต้น) ไปทรงพระราชนิพนธ์แปลเป็นบทฉันท์ พระราชนิพนธ์ให้นักเรียนและประชาชนใช้สวดเป็นทำนองสรภัญญะ เพื่ออวยพรให้ประเทศไทยประสบชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ ๑ เมื่อ พ.ศ.๒๔๖๐ เรียกว่า “ชัยสิทธิคาถา”

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมชะลັง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาภิรมมะவிธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักกะมะถัฏฐะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ท้าวคคิจักกะมะสะนีวะ สุทาร์ณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
อุกขิตตะขัคคะมะติหัตตะสุทาร์ณันตัง
ธาวันติโยชนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

กัถ்வานะ กัฏฐะมฺหะรัง อิวะ คัฬภินียา
 จิญจายะ ทฺวณฺฐะวะจะนัง ชะนะกายะมฺขณเณ
 สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะกะวาหะเกตุง
 วาหาภิโรปีตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
 ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นันทะนันทะนันทะนันทะ วิพฺฐัง มะหิทธิง
 ปุตเตนะ เถระภุชเชนะ ทะมาปะยฺยโต
 อิทฺฐูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ทุกคาหะทีฏฐิภุชเชนะ สุตฺถัฏฐะหัตถัง
 ฬัระหฺมัง วิสุทฺธิชุตฺติมิทฺธิพะกาภิธานัง
 ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
 โย วาจะโน ทินะทีเเน สะระเต มะตันที
 หิถ்வานะเนกะวิวิธานิ จุปฺปทะวานิ
 โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญญะ ฯ

คำแปล

พระจอมมุนี ได้ชนะพญามารผู้นิรมิตแขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ชีคชสารครีเมขละพร้อมด้วยเสนามารโหรงก้องกึก ด้วยธรรมวิธีทานบารมีเป็นต้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี ได้ชนะอาฬวกยักษ์ ผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความอดทน มีฤทธิ์พิลึกยิ่งกว่าพญามารเข้ามาต่อสู้ยั้งนักจนตลอดรุ่ง ด้วยวิธีทรมานเป็นอันดี คือพระขันตี ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี ได้ชนะช้างตัวประเสริฐชื่อนาฬาคีรี เป็นช้างเผือกยิ่งนักแสนที่จะทารุณประดุจไฟป่าและจักรารุช และสายฟ้า ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือพระเมตตา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี มีพระหลุดภัยไปในที่จะกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ได้ ชนะโจรชื้อองคุลิมาล (ผู้มีพวงคือนิ้วมือมนุษย์) แสนร้ายกาจมีฝีมือ ถือดาบวิงไล่พระองค์ไปเส้นทาง ๓ โยชน์ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี ได้ชนะความกล่าวร้ายของนางจิณฺจมาณวิกา ทำอาการประหนึ่งว่ามีครุฑ เพราะทำไม่มีหลักฐานอันกลม ให้เป็นประดุจมีทอง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม คือความระงับพระหลุดภัยใน

ท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่ง พระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี รุ่งเรืองแล้วด้วยประทีป คือปัญญา ได้ชนะ สัจจนิกรณ์ ผู้มีอฆาตย์ในที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์ มีใจในที่จะ ยกถ้อยคำของตน ให้สูงดุจยกธง เป็นผู้มีความนิงนัก ด้วยเทศนา ญาณวิธี คือรู้ธรรมาตย์แล้วตรัสเทศนา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี โปรดให้พระโมคคัลลานเถระพุทฺธิชโนรส นิรมิตกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาคราชชื่อนันโทปนันทะ ผู้มี ความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีอันให้อุปเท่ห์แห่งฤทธิแก่พระเถระ ขอ ชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนี ได้ชนะพรหม ผู้มีนามว่า ท้าวพกาผู้มีฤทธิ มีอัน สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีมืออันท้าวฤชงค์คือ ฤทธิที่ตนถือผิด รัตติงไว้แน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาอันพิเศษ คือ เทศนาญาณ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธ- ชัยมงคลนั้น

นรชนใด มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดกิติ ระลึกกิติ ซึ่ง พระพุทธชัยมงคล ๘ คาถา แม้เหล่านี้นี้ทุกๆ วัน นรชนนั้นจะพึงละ เสียได้ ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอนันต์ ถึงซึ่ง วิโมกขสิวาลัย อันเป็นบรมสุขแล.

บทชยปริตร

ชยปริตร เป็นคาถาสวดเพื่อให้เกิดมีชัยมงคลในการทำพิธีมงคลต่างๆ โดยกล่าวถึงพระคุณของพระพุทธเจ้าที่ทรงมีพระกรุณาเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ เป็นสัจจวาจาให้เกิดชัยมงคลในมงคลพิธี ดังที่พระองค์ได้ทรงชนะมารที่โคนโพธิพฤกษ์ ฉะนั้น

ชยปริตร

มะหาการุณิโก นาโถ
ปุเรตฺวา ปาละมี สัพพา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
ชยยันโต โภธียา มุเล
เอวํ ตํวํ วิชะโย โหหิ
อะปะราชิตะปัลลเก
อะภิสะเก สัพพะพุทธานัง
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง
สุชะโณ สุมุหุตโต จะ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะทักขิณานิ กัตถวานะ

หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
สักยานัง นันทิวัทธมโน
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล ฯ
สีเส ปะฐะวีโปกชะเร
อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ ฯ
สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุยฺยัญ्ञัง ฬัรฺรหฺมะจาริสุ
วากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ละภันตฺตเถ ปะทักขิเณ ฯ

คำแปล

พระพุทธเจ้าทรงเป็นที่พึ่งได้อย่างแท้จริงของสัตว์ ทรงประกอบแล้วด้วยพระมหากรุณา ทรงบำเพ็ญพระบารมีทั้งหลาย ทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ ทรงตรัสรู้พระสัมโพธิญาณอันอุดม ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอชัยชนะอันเป็นมงคลจงมีแก่ท่าน ฯ

ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธีเหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมารที่โคณโฑพิภุกซ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธาภิเษก ทรงปราโมทย์อยู่บนอปราจิตบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติากยวงศ์ฉะนั้น เทอญ

เวลาที่สัตว์ประพาศชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี และชนะดี ครุดี บูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคคัลทั้งหลาย กายกรรมเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวา วจีกรรมเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวามโนกรรมเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวา ความปรารถนาของท่านเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวา สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวาแล้ว ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประตกฆิณส่วนเบื้องขวา

บทภาต สัพพะมังคลัง

บทที่อ้างอานุภาพพระรัตนตรัยให้เกิดสรรพมงคล เทพยดา
รักษาให้บังเกิดความสุขสวัสดิ์

ภาต สัพพะมังคลัง

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะพุทธานุภาเวนะ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

คำแปล

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ ฯ

ขอสรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลายจงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ ฯ

ขอสรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลายจงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ ฯ

บทนักขัตตยักข์

บทที่อ้างอานุภาพพระปริตรที่ได้สวดแล้ว ให้กำจัด
อุปัทวันตรายและบาปเคราะห์ทั้งหลาย

นักขัตตยักข์

นักขัตตะยักกะภูตานัง
ปะริตตัสสานุภาเวนะ

นักขัตตะยักกะภูตานัง
ปะริตตัสสานุภาเวนะ

นักขัตตะยักกะภูตานัง
ปะริตตัสสานุภาเวนะ

ปาปคคะหะนิวาระณา
หัตตฺวา เตสัง อุปัททเว ฯ

ปาปคคะหะนิวาระณา
หัตตฺวา เตสัง อุปัททเว ฯ

ปาปคคะหะนิวาระณา
หัตตฺวา เตสัง อุปัททเว ฯ

คำแปล

พระปริตรสามารถป้องกันบาปเคราะห์อันเกิดจากอำนาจแห่งฤกษ์ยามอัถุ และฤตผีปีศาจทั้งหลายได้ ด้วยอำนาจแห่งพระปริตรที่ได้สวดมา ตั้งแต่ต้นจนจบ จึงกำจัดอุปัทวันตรายทั้งหลายอันเกิดแต่อำนาจแห่งฤกษ์ยามเป็นต้นให้พินาศหายไป ฯ

พระปริตรสามารถป้องกันบาปเคราะห์อันเกิดจากอำนาจแห่งฤกษ์ยามอัถุ และฤตผีปีศาจทั้งหลายได้ ด้วยอำนาจแห่งพระปริตรที่ได้สวดมา ตั้งแต่ต้นจนจบ จึงกำจัดอุปัทวันตรายทั้งหลายอันเกิดแต่อำนาจแห่งฤกษ์ยามเป็นต้นให้พินาศหายไป ฯ

พระปริตรสามารถป้องกันบาปเคราะห์อันเกิดจากอำนาจแห่งฤกษ์ยามอัถุ และฤตผีปีศาจทั้งหลายได้ ด้วยอำนาจแห่งพระปริตรที่ได้สวดมา ตั้งแต่ต้นจนจบ จึงกำจัดอุปัทวันตรายทั้งหลายอันเกิดแต่อำนาจแห่งฤกษ์ยามเป็นต้นให้พินาศหายไป ฯ

บันทึก.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บ้านที่.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บ้านที่.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บ้านที่.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....
